15

DISSERTATIO MEDICA, INAUGURALIS, DE Febribus Intemittentibus Medendo.

QUAM,
ANNUENTE SUMMO NUMINE,
Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,
D. GULIELMI ROBERTSON, S.S. T.P.
ACADEMIÆ EDINBURGENÆ Praefecti;

NECNON
Amplissimi SENATUS ACADEMICI consensu,
Et nobilissimae FACULTATIS MEDICÆ decreto,
PRO GRADU DOCTORIS,
SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS
RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;
Eruditorum examini subjicit

FRANCISCUS BUCHANAN, A. M.
SCOTUS.

Phys. Societ. Sod. Hon. et Praes. Ann.

Ad diem 12. Septembris, hora locoque solitis.

EDINBURGI:
Apud BALFOUR et SMELLIE,
Academiae Typographos.

M,DCC,LXXXIII.

Paginas ſequentes,

Praeſidio et dulci decori ſuo

ROBERTO GRAHAM

DE GARTMORE,

Qualem eſſe decet, quem ardens purpura veſtit,

Grato animo inſcriptas eſſe

Auctori placitum eſt.

Dissertatio Medica inauguralis

de

Febrium intermittentium curationibus

Si natura morbis, remedium, omnibus tribuisset. e ac cortex Peruvianus contra febres intermittentes cax, multi, cito perituri diu inter vivos enum-rari potuerint.

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

Febribus Intermittentibus Medendo.

SI alma natura, ad omnem morbum debellandum, remedium hominibus tribuit, aeque ac cortex Peruvianus ad febres intermittentes efficax, multi, cito perituri, diu inter vivos enumerari poterunt. De medendis igitur hujusmodi febribus tractare, vix multis necessarium videbitur; et quae nunc sunt tradenda, nihil aliud his prae se ferre videntur, nisi inanem doctrinae ostentationem. Illi quidem, voce sublata, exclamant, accipite corticem febricitantes, accipite sanitatem. Non raro autem, imo et saepissime, eo devenire curae labores dolendum est, ut quivis, licet ingenio et doctrina praestantissi-

mus, febris reluctans ingenium, et medicinae experitur inopiam.

2. Praeterea, quemadmodum nihil eorum, quae vel ſano corpori innocentia ſunt, vel certis morbis medentur, univerſim ita juvat, ut nullam noxam, pro ratione ſymptomatum, ſub quibus miniſtratur, incaute adhibitum inferre poſſit; neque quicquam eſt, cujus virtutes nullo vitiorum confinio laedi queant: Ita idem de hoc febrium domitore ſentiendum eſſe, ipſa eo magis dictitat ſana ratio, quo manifeſtior in morbum efficacia eſt. Unum igitur remedium, pro febrium omnium unica ſolaque panacea habere non licet, caeteris artis praeſidiis ſuſque deque habitis. Itaque medicum oportet, pro ratione ſymptomatum varia, atque praeſenti febris natura, in unum vel alterum extremum tendentis, rationem medendi ſaepius, atque incunctanter, quoties opus fuerit, mutare.

3. Occurrit inter variarum gentium, et variorum ſeculorum medicos, de ipſis remediis experientia comprobatis, perpetuus et mirus diſſenſus. Et mirum in modum experientiam omnes ſibi vindicant ut magiſtrum et ducem; nihilominus autem multi ei innixi cortici ipſae diffidunt, vel, ſi quam ei concedant vim, arctis con-

cludunt

cludunt limitibus; eadem vero utentes minime de methodo consentiunt. Ita incertis opinionibus miserorum hominum traditur vita! Ad haec determinanda, ingenium et experientia deficientia vetant me in hanc arenam descendere, ubi tot viri praeclari non sine laude semetipsos exercuerunt. Igitur fere semper Celsi venerabilis monitum sequens; neque addictus alterutri opinioni, neque ab utraque nimium abhorrens, mediam quodammodo viam inter diversas sententias tenebo.

4. Pauperes saepius quam divites febres intermittentes perdunt, saepissimeque vastant castra militibus, et classes nauticis; hos autem nimis saepe cortice parca et cara uti, ejusve commodis frui, vetant paupertas dira, et etiam corticis inopia. Si tunc medici alia remedia ignorant, pauci mortem effugient.

5. His adductus, remedia non solum corticem juvantia, sed etiam illa ignota quondam usurpata, enumeravi. Inter haec forte remedium minoris pretii latet, quod tamen, aeque atque cortex ipsa, in febres efficax sit. Nullum saltem remediorum roborantium praeter hanc experimento justo subjectum est. Licet enim haec, a tempore Hippocratis, interdum auxilio

vocaverunt

vocaverunt medici, nunquam tamen, nisi omnibus incassum tentatis, ad ea confugiebant; sed semper vis venenatae arguebant. Cortex forsitan nomen sibi magnum casu fecit. Huic enim Sydenhamus, Mortonus, aliique vim, materiam morbificam corrigendi, tribuerant; quo medici inducti, dum alia roborantia metuerent, eam audacter exhibuerunt. Fatendum tamen est, nullum tale adhuc ostendi.

6. Pensum meum peragens, remedia multa inutilia, imo nociva, enumeravi. Quanquam autem multa sint, ad ipsas artes proprie non pertinentia, tamen eas adjuvant, excitando artificis ingenium. Paginae haud sinunt remedia singula perpendendum; quae igitur efficaciora duxi, literis majoribus notavi. Quoad doctrinam, ubique CULLENUM passibus quidem haud aequis secutus sum; quia omnium theoria ejus optima mihi videtur. Arrogantiam meam vix unquam extenuaturus sum: Licet enim saepe inter viros etiam illustrissimos decernere ausus fuerim, quid opus est verbis? Illi enim opinionem meam nihil valere sciunt, atque igitur nihili aestimant.

7. Non solum febrifuga enumerare, sed etiam eorum operandi modum explicare, mihi propositum

Comment: in Boerh: aph: §757.
First lines of the practice of physic XLIX

ſitum eſt; utrumque certe ſecutus ſum. Talem igitur febrium pathologiam, qualem veram eſſe judico, ſtatuam oportet. Et CULLENUM ſequens, febres remittentes ab intermittentibus haud diſcrepare inter ſe, vel quoad cauſas, vel quoad curationem, omnino abritror.

8. Statuerant medici materiam quandam morbificam, in ſanguine haerentem, cauſam eſſe proximam morbi. Mala quamplurima hanc opinionem ſequebantur. Medici enim febrem depellere, antequam haec materia concoctionem paſſa fuerat, verebantur. SWEITENI[*] autem et CULLENI[†] argumenta, me judice, materiam talem nunquam exiſtere, ſatis ſuperque demonſtrant. Sed etiam ſi huic opinioni veritas concedatur, quid ſequetur? Materia enim haec, ſi fluidis unquam inhaereat, non poteſt ullos effectus edere, niſi afficiendo corporis ſolida viva. Nonne ergo haec tali ſtatu inducenda ſunt, quali materiae actioni reſiſtant? Si ſtatus ſolidorum aliquis materiae actioni primae reſiſtat, nonne ſimilis ſtatus (11.) applicationibus ſequentibus reſiſtet? Nonne corpus ſanum et vegetum, facilius quam corpus a febre occupatum, et debilitatum, materiam eliminabit?

9. Arbitrantur ergo nonnulli, et vero jure, febres intermittentes optime curatum iri, ſi removeantur illi ſtatus ſolidorum, quos morbi ſymptomata in variis ejus ſtadiis oſtendunt. Hoc pluribus repugnat. Illi enim arbitrantur, nullum remedium dari, quo ulla febris ſolide, et ex ipſo fundamento, curetur, niſi per illos motus qui ſpontaneae febrium indoli familiares ſunt. Motus hos autem fere ſemper morbidos, moleſtos, et febrem longiorem gignentes, judicavimus (22.); eos igitur caveamus oportet.

10. Si aliquis diu febre laboravit, etiam ſi intermiſſiones plenas habuerit, et ſi porro viſcera abdominalia haud illi ſunt oppleta, nihilominus fere ſemper hydrope corripietur; qui hydrops, merito, a ſolidorum relaxatione univerſa oriri cenſetur. In febribus diuturnis ergo relaxatio ſemper debellanda eſt.

11. Corpus vegetum, et inedia, evacuationibus, labore, ebrietate, libidine, vigiliis, ſtudiis protractis, vel morbo infractum; ſed vino, pathematibus animi excitantibus, et exercitione roboratum, vix cauſis intermittentium excitantibus afficitur; ſcilicet, quia exinde fibrae cordis et vaſorum muſculares vigore debito agunt. Nonne igitur ſtatu fibrarum earundem ſimili,

(12.)

*Liber de recond: febr: natura l. 3. c. 3.

† Aph: de cognos: et cur: morbis § 750

(12. 13.) paroxyſmi ſequentes quoque averti poſſunt ?

12. Si aſpicias febris paroxyſmos centum, in horum nonaginta novem videbis ſtadia aliqua, ſymptomatibus propriis notata, ſe invicem, ſemper eodem ordine, excipientia. Ita ſaltem medici fere omnes dixerunt. Sed, veluti nulla eſt ridicula opinio, quae authorem non habuerit philoſophum[*], ita huic opinioni, qua nihil in medicina certior, homines aliqui, tenuis quidem judicii, objecerunt ; quibus, ſi aliquis vult, credere licet. Quamquam igitur haud poſſum, per leges mechanicas, rationem reddere, qua unum ſtadium alterius veſtigia ſequitur ; nihilominus, quoniam ita regulariter res ſe habet, unum ab altero gigni haud dubito. Atque hic BOERHAAVII ratiocinationem ſequimur.[†]

13. Opinio fere ſemper medicorum potita eſt, eoſque, etiam in viſorum enarratione, aberrare fecit ; tamen, ſi fas ſit aliquid medicorum ſidei credere, mihi licet affirmare, paroxyſmi prima ſymptomata cordis et vaſorum actionem imminutam oſtendere. Et meam opinionem ut ſirmarem, morbi hiſtorias a medicis diverſarum aetatum, locorum, et opinionum traditas, citabo ;

bo *; durante ergo intermiſſione, medicum niti contra hanc affectionem pro aegro nocte dieque decet; hac enim remota, nullus fit paroxyſmus. (12.)

14. Cor autem et vaſa haud diu in hoc ſtatu perdurant; contra equidem cito vim amiſſam rurſus recipiunt, imo etiam plerumque vi juſto majore agunt. Si illorum actio multum et ad gradum abnormem intendatur, ſummo fructu iterum medicus eam compeſcet. Si autem actio, licet moleſta, ſe intra limites moderatos teneat, facile in ſtatum pejorem remediis vertitur; quicquid enim vires minuit, ſtatum, in quo actio cordis et vaſorum diminuta eſt, iterum facile inducet; et ex imbicillitate ſummum eſt periculum.

15. Dum paroxyſmus ita pergit, ab initio cutis arida, et omnes ſecretiones diminutae tenueſque manſerunt. Medici tres cauſas, tales effectus edentes, animo conceperunt; craſſities nempe fluidorum nimia, cordis actio ita debilis, ut ſanguinem ad vaſa extrema propellere nequeat,

* Celſus de re medica, l. 2. c. 2.; Sylvius de le Boe Prax. med. idea nova, l. 1. c. 30. §. 13.; Boerhaave aph. 749.; Stahlius de tert. febr. apud Halleri diſp. med. pract. tom. 5. p. 5. Cullen's firſt lines, X.

+ Comment: § 755. & 757.
+ First lines XLVIII

queat, et capacitas vaſorum extremorum diminuta. Primam cauſam in febribus nunquam obtigiſſe, crediderunt SWEITENUS*, et CULLENUS†; argumentaque eorum, meo judicio, rem extra dubitationem poſuerunt. In paroxyſmi ſtadio primo cauſam ſecundam obtinere, jam diximus (13). Cum autem poſtea actio cordis multum augeatur (14.), hujuſmodi cauſam concedere nequimus; ad tertiam cauſam igitur tribuenda ſunt ſymptomata, durante ſtadio ſecundo.

16. Quandocunque fibrae muſculares contrahendi vires amittunt, eodem tempore facilius a ſtimulo aliquo admoto afficiuntur, ut ex multis compertum eſt. Etiamſi vero contractionem naturalem ſemper mox ſequitur relaxatio, ſi autem ultra vires intenduntur fibrae muſculares, haud niſi multo poſt iterum relaxantur, quod in Tetano facile videndum eſt. Cum igitur vaſa extrema omnium debiliſſima vires ſuas amittunt, facile ſtimulo ſanguinis applicato ad motum abnormen exicitantur, quem motum relaxatio nulla ſtatim ſequitur; ſed interea, dum ſtadium calidum manet, cutis arida, et ſecretiones tenues perdurant.

17. Medici ſaepe neſciunt, cui ſymptomata multa febrium tribuant; ſaepe enim in imaginatione ſolum haerent haec ſymptomata, et febres debilitati aeque ac diatheſi phlogiſtica adjunctas comitantur. Meo quidem judicio, plura horum a circuitu ſanguinis per vaſa extrema impedito exoriuntur. In his autem inſiſtere minime fert animus. Argumentum enim nihil exigit, niſi ut, quatenus monſtrant viam ad praxin veram, talia ſtatuam. Quocirca pauca tantum explicare tentabo, eaque inſtitutis haud aliena.

18. Quamvis muſculi vi inſita fruuntur, tamen facultatem movendi, actione cerebri, deleta brevi amittunt. Et porro cerebrum functiones ſuas ſanguinis circuitu impedito perficere nequit. Dum igitur in febre ſanguis vaſa cerebri minima haud intrat, neque ad functiones ſuas perficiendas ſtimulat, muſculorum motus impeditur, quo febricitantes, ſeu motus cordis validus ſit, ſive debilis, ſemper experiuntur laſſitudinem et languorem.

19. Senſatio quoque a cerebro pendet. Actione igitur cerebri diminuta, diminuuntur ſenſationes; et exinde febricitantes frigoris ſenſu

ſaepe

ſaepe vexantur, cum eodem tempore calor corporis revera juſto major eſt.

20. Jam monui, conſilium medendi a ſanguinis circuitu debellato oriri (13.); ſi igitur ulla indicatio a ſanguinis circuitu per vaſa extrema impedito oriatur, neceſſe eſt, ad vaſa extrema coarctata dirigatur. Diximus, hanc ex nimia mobilitate a debilitate pendente oriri (16.). Removeatur igitur vel praecaveatur coarctatio haec roborando vaſa extrema, vel removendo mobilitatem.

21. Medici quamplurimi ſudorem ſingulos ferme paroxyſmos ſequentem, horum partem eſſe eſſentialem arbitrantur; an merito, multum dubito. Æger enim, durante ſudore, functionem omnem facile perficit. Sudor porro, in ſanis, cordis ſemper actionem auctam ſequitur. Sudor igitur nihil praeter ſanitatis reditum denotare mihi videtur: Haud multum ergo attentionis ſibi in curatione vindicat; neque ulla indicatio ad ſudorem removendum datur.

22. Quanto diutius paroxyſmi perſiſtunt, eo citius ſequentes excipiunt. Sic tertiana remittens ſaepius duplex eſt, et quotidianae paroxyſmis omnium longiſſimis aegros vexant. Quidcunque ergo paroxyſmos breviores reddit, intermiſſiones

termiſſiones longiores producet; et, ſi paroxyſmos ſolvit, vel certius ſi venienti occurrit, morbum penitus removebit. Sed paroxyſmi ſudore erumpente finiuntur (21.); quidcunque ergo actioni cordis et vaſorum diminutae occurrit, vel vaſorum extremorum coarctationem ſolvit, vel praecavet, febrem penitus removebit (15. 20.).

23. His ad univerſa ſpectantibus praemiſſis, me ad remedia ſpeciatim recenſenda ſummis viribus accingo. Duas vult Cullenus eſſe claſſes; in prima, quae paroxyſmos avertunt, et in ſecunda, quae paroxyſmos ſolvunt, remedia comprehenduntur. Sed quoniam multa in febrium natura horum uſui ſaepe obſtant, vir illuſtris praemiſſis claſſem tertiam adjecit; quae remedia ad ſtatus corporis illos, qui febri occurrere vetant, amplectitur. In recenſendis illis remediis febrifugis dictis Culleni methodo utar, quia affinitatis legibus magis quam ulla alia conſona mihi videtur. Sed quandoquidem obſervationes ſequentes uſum corticis legitimum illuſtrare praecipue ſtatuuntur, ordinem Culleni inverti, corticiſque conſiderationem ad ultimum poſtpoſui; quo facto, verborum iterationem ſaepe vitavi.

24. Diathesis systematis phlogistica, viscera abdominalia obstructa, et humores corrupti ventriculo intestinisve inhaerentes, status corporis illi censentur, qui praecipue febres quam primum remediis recensendis coerceri vetant.

25. Diathesis phlogistica est status fibrarum musculosarum, in quo ex stimulo admoto vi justo majore contrahuntur. Vasorum igitur extremorum, in stadio febris primo, coarctationem immanem gignit; unde paroxysmi diu perstant, saepius repetuntur, et in initio languore summo (18.) et frigore magno (19.) stipantur; incipiente autem stadio secundo, ingens fit aestus, delirium cum dolore capitis acuto urgent, rubor ore incandescit, tempora micant, et arteriae ictu duro validoque digitum feriunt.

26. Diathesis phlogistica saepissime in regionibus frigidis, durante vere, in tertianis et quotidianis, sub morbi initium, et in viris adultis, exercitatione et diaeta plena fruentibus, occursat: Rarius autem sub Sole ardente, vel durante autumno, versus morbi finem, in quartanis, in infantibus, vel senibus, vel foeminis, vel desidiosis, vel demum in famelicis, videtur.

27. Multis

27. Multis vix animo percipiendum eſt, quo modo ullus, diatheſi phlogiſtica laborans, repente vaſorum debilitate corripiatur; vel ſi hujuſmodi aliquid acciderit, quomodo iterum tam brevi diatheſis phlogiſtica effectus ſuos edat. Res autem ſic ſe habere, firma edocemur experientia; quocirca ipſa indicat, hujuſmodi conditiones roborantium uſum haud admittere. Sed nullum eſt remedium aeque efficax contra intermittentes atque roborans. Porro diatheſin phlogiſticam paroxyſmos longos, acerbos (25.), et ſaepe repetitos (22.) gignentem removendo, non ſolum febrem lenire, ſed etiam ex toto fugare poſſumus. Idcirco ſumma ope contra diatheſin phlogiſticam niti, medicos oportet. Caveant autem cane pejus et angue, ne corporis conditionem praedictae contrariam inducant; quo enim debilior, eo in anguſto magis aegri ſpes eſt.

28. Febres aliquando prae ſe ſpeciem ferunt, de qua a vero aberrare medicus facile poteſt. Febris enim carotica corticem utendam extemplo exigit; ſpeciem tamen apoplexiae induit. Apoplexia haec ſtadium algidum comitatur, et nonnunquam ad ſyncopen accedit, ut in febribus ſyncopalibus, lypyriis, et aſſodis dictis. Il-

lam

* Werlhof Obs: de febr: et Lautter hist: Med: bienn: pass

*Cullen first lines CXXXI.

†. Cyrillus Phil: Trans: N. 410, p: 142.

lam igitur non in cerebri compreſſionem, ſed in excitationis defectum, ob ſanguinis in cerebro inopiam (18. 19.) confero.

29. Regimen antiphlogiſticam, ſedantia, SANGUINIS MISSIO, et cathartica, contra diatheſin phlogiſticam plurimum valent.

30. Vix dubitandum eſt, quin febres remiſſiones nullius momenti habentes, regimen antiphlogiſticum poſtulent; id enim beneficium in pyrexia omnigena confert.* Sed in intermittentibus, etiam durante paroxyſmo, actione vaſorum vehementi comitatis, uſus hujus regiminis circumſpectionem magnam deſiderat. Antiqui primis diebus convellendas aegri vires inedia putaverunt; et nonnulli recentiorum, in Italia praeſertim, eorum veſtigia ſecuti ſunt. Hi quidem ne cibum guſtari primis ſeptimis febrium peſſimarum diebus ſinerent, et aquam puram ad libitum potari ſolum concedebant.† Abſtinentiam aliquando aegris conducere, haud dubito. Ita enim ſolummodo febres curari, dixerunt viri celeberrimi*. Sed abſtinendi a cibo primis diebus, in febribus tantum diatheſi phlo-

* Heiſter. Compend. Med. Pract. c. 2. § 16. p. 28. Linnaeus Amoen. Acad. t. 1. p. 15. Plater: Prax: Med: t: 2, p: 136.

phlogiſtica comitatis, ſunt aegri; idque tamen non adeo agendum, ut aegri vires convellantur, exiſtimo. Imo etiam prima intermiſſio plena cibum dari, plerumque poſtulabit; monente enim BOERHAAVIO, tenuis et exacta diaeta nocet per ſe ſemper.

31. Sedantia, alias refrigerantia dicta, ſunt remedia, quae ſine evacuatione de vi contractionis fibris muſcularibus demunt. Sedantium duo genera ad febres intermittentes arcendas adhibita ſunt; frigus nempe, et ſales neutri. Itali, ut ſupra dictum eſt (30.), aqua frigida ſola febres curabant; eamque, ſecundum diaetae aqueae regulas, uſque ad libras xxiv. per ſpatium totidem horarum, et ad famam commode dabant! Quum autem auctores, quos ſaltem mihi vidiſſe contigit, de hoc nihil ſtatuerunt, ei operam dare nolo. Multi opinantur ſales neutros ſedare. Sed, quoniam conſiliis medendi diverſis inſerviunt (120. 133.), de iis in hoc loco tacebo.

32. Si vires convellendae ſunt, praeſentiſſimum remedium, quo hac fine potire licet, eſt VENAESECTIO. Et hujus quidem tanta certe eſt efficacia, ut ſi effectum celerem et egregium quem praeſtat ſpectemus, revera omnia interna

remedia

remedia in morbis, ubi indicatur, ſanandis, longiſſime exſuperat. Neque ullum remedii genus eſt, quod et operationis celeritate, et tolerantiae facilitate, ita ſe commendet; et quod a primis fere medicinae incunabulis, tam frequenter et laudate fuerit adhibitum, quam ſanguinis miſſio. Res ipſa igitur exigit, ut aliquid temporis illius conſiderationi impertiam. Licet autem pro virili parte accinctus, propoſitum haud ſine diffidentia curaque aggredior. De uſu enim venaeſectionis in intermittentibus, ſumma diſſentio eſt inter magnos homines.

33. Veteres medici humores in receptaculis, neſcio quibus, ſtagnantes fomitem morbi fuiſſe ſomniarunt; indeque toto coelo errantes, utramque curationis paginam longo apparatu medicaminum evacuantium impleverunt; idque methodice factum dixerunt, licet abſque aliqua certa indicatione a natura rei ipſius deſumpta; ſed in propriis muſaeis excogitata. Exinde tamen venaeſectionem, evacuando humores morbidos, eſſe remedium contra intermittentes praeſtantiſſimum arbitrati ſunt. Nec unquam, ſanguinis detractione omiſſa, curam ſuſceperunt. Cleghorn ipſe in illorum ſententiam diſcedebat; dixit enim, ſe ſemper nihil admo-

dum interdicente ſanguinem detraxiſſe. Et inclytus Senac id tutius eſſe aiebat, non neceſſariam tentare venaeſectionem, quam ab ea praeter rationem temperare.

34. Sylvio, quondam Lugduni Batavorum Profeſſore celeberrimo, viam monſtrante, non negamus conducere aliquando in febribus intermittentibus V. S. verum non tamquam intermittentibus, ſed tamquam ſymptomatibus ipſis comitantibus. Et cum SYLVIO medici nunc illuſtriſſimi conſentiunt.

35. Cum V. S. ſine diſcrimine uſurpatam oppugno, oportet fatear, eam in febribus diatheſi phlogiſtica comitatis non ſolum utilem, ſed etiam ſaepe neceſſariam, eſſe. Febrium enim harum curationem ſanguinis detractione omiſſa, ſummo cum periculo, et inepte molimur. Praeterea V. S. paroxyſmos levat, multis malis jam adfuturis occurrit, et nonnunquam moribundos ab orco eripit; imo etiam, ſi febris fomitem in diatheſi phlogiſtica habeat, facile ad exitum ope ſanguinis miſſae adducetur. Haec cum ita ſint, mirum ſane viros non incelebres V. S. in febre ut noxiam ablegaſſe.

36. Haud negandum tamen eſt, quod hoc ipſum auxilium obſervationem et prudentiam

in

* Obs: on the Epidem: dis: of Minorca p:197.
†. de febribus l: 3, c: 5.
§ Opera medica p: 804. § 178.
||. Morton Op: med: t: 2, ex: 1, c: 6, p: 55; et c: 8, p: 103. Swieten c. aph: 762. Heister compend: med: c: 2, § 15, p: 25. Dehaen Ratio med t: 3, p: 319.
=. Morton loco citato p: 102. Hillary obs: on the dis of Barbadoes p: 22 et 90. Pringle dis: of the army p: 200. Hume, letters on the diseases of the W. Indies p: 250. Donald Monro account of the military hospitals t: 2, p: 104.
✠ Mushenbroek Phil: Trans: N.o 425, p: 357. Senac de febrib: l: 3, c: 5. Tissot avis sur la santé c: 18, § 261. Cleghorn Minorca p: 198. Monro t: 2, p: 83.
♆. Sydenham Op: Amstel: 8vo. p: 91.

× viros

in uſu ſemper deſiderat; et quoniam nonnunquam hoc neceſſarium eſt, quemadmodum ſit utendum eo dicemus, ſi prius iis de rebus quae ejus uſum ſuadent, vel quae vetant, dixerimus.

37. Febris nunc graſſans V. S. magis, quam febris tunc frequens, nonnunquam poſtulat; v. g. febris quae anno 1729 Ultrajecti populum vaſtabat, paucos pepercit, qui ſanguinis jacturam non faciebant *; contra autem illa Magni Portus, (Anglice Portſmouth), anno 1755 publice graſſans, licet capitis dolore, vertigine, et delirio ſtipata, ſcalpelli uſu abhorrebat †.

38. Miaſmata paludum putridarum forte febres gignunt, quae V. S. minus, quam febres a frigore et humiditate initia ſua ducentes, exigunt ‡. Multa autem deſunt hanc opinionem ſtabilire; aliae enim febres, a ſimili cauſa orientes, ſanguinis jacturam ſine damno paſſae ſunt §.

39. Illi,

* Muſhenbrock, Phil. Tranſ. No. 425. p. 357.

† Lind on the diſeaſes of Europeans in hot climates, p. 27.

‡ Pringle, diſeaſes of the army, p. 208.

§ Cleghorn, Minorca, p. ~~180~~. 197

39. Illi, qui vitam ad diatheſin phlogiſticam proclivem egerunt, omnium V. S. maxime deſiderant. Oppoſitum praedicari poteſt. Hinc febres regionum calidiorum, licet multis ſignis phlogiſticis ſtipatae, ſanguinem admodum caute mittendum poſtulant. Hinc infantes, et ſenes, et foeminae, et ignavi, et inedia confecti, uſum hujus remedii aegrius tantum ferunt. Monente vero Celſo venerando, uſus oſtendit, nihil ex his eſſe perpetuum, aliaſque potius adhibendas rationes eſſe, ad quas dirigi curantis conſilium debeat. Intereſt enim, non quae aetas ſit, ſed quae vires ſint. Ergo, ſi puer imbecillus eſt, aut ſi mulier parum valet, male ſanguis mittitur: Emoritur enim vis, ſi quae ſupererat, hoc modo erepta. At firmus puer, et robuſtus ſenex, et mulier valens, tuto ſic curantur. Et febres quidem regionum calidarum non ſolum aliquando V. S. levantur, ſed quoque in robuſtis eam nonnunquam adhibendam enixe requirunt.

40. Alii V. S. febres poſtquam intermiſerint in remittentes vertendi arguerant; et eam numquam in intermittentibus veris adhibendam arbitrantur. Alii vero, et numero graviores, cum fructu, non ſolum in remit-

* Northcote marine practice t: 2, p: 224. Lind on hot climates p: 274. Clark on warm countries 235.

† De re med: l: 2, c: 10.

§ Lind on the remitting fever of Bengal p: 52.

Æ. Hillary barbadoes p: 22, et 90. Huck apud Pringle dis: of army p: 202. Hume, letters on the W. Indies p: 251.

× Platerus praxis t: 2, p: 119. Lind hot climates p: 274.

Senac de febr: l: 3, c: 5. Pringle dis: of the army p: 200. Monro military hospitals t: 2, p: 104. Hume, letters on the W. Indies p: 255.
Senac: l: c: Hume l: c: Monro l: c:
De re med: l: 2, c: 10.
Heister comp: med: c: 2, §15, p: 25.

tentibus poſtquam apyrexiam plenam habuerunt, ſed quoque in intermittentibus, ab initio puris, venam ſecaverunt.

41. Opiniones ita diverſae, medicis a ſingularibus ad propoſitiones univerſas ratiocinantibus, ſolum tribuendae ſunt. Homo enim natura ſuperbus obſervationibus propriis, licet exiguis et anguſtis, inniti, quam experientiae aliorum credere, mavult. Sed ne plura, quae ſunt pene innumerabilia, conſecter, comprehendam brevi ; Sic enim ſtatuo, viribus ſinentibus venaeſectionem, nunquam vero niſi vi ſymptomatum coacti, adhibeamus oportere.

42. Tempus venam ſecandi in dubium venit. Jamdudum Celsus obſervavit, quod, ſi vehemens febris urget, in ipſo impetu ejus ſanguinem mittere, hominem jugulare eſt. Et igitur dixit, expectandam eſſe intermiſſionem. Nonnulli recentiorum Celso, numquam non ſpectando, conſentiunt. Ratio tamen nulla eſt, quod ad hanc ſententiam adeam. Nonne e re erit, durante calore, cum ex actione cordis nimia periculum aegri capiti immineat, ille ſanguinis jacturam faciat ? Exinde enim, non ſolum mala ante oculos nobis verſata mitigamus, et quicquid boni in ſe remedium habet adpiſ-

camur ;

camur; ſed etiam abhinc medicus in febribus malignis potitur temporis, quo, intermiſſione prima accedente, cortice uti poſſit; imo quinetiam febrem ad remiſſionem felicem, aliter non ſecuturam, perducat. Et non ſolum haec dictitat ſana ratio, ſed etiam virorum celeberrimorum uſus *.

43. Sed tamenetſi res ita ſe habet, eorum opinio minime ſequenda eſt, quorum eo proceſſit audacia, ut in frigore febrili venam ſecare auſi fuerint, quod ſane abſonum et periculoſum; cum enim deprimitur pulſus, aut ferme dititeſcit, cum vix circuit ſanguis, cum ſpiritus vitalis obrui videtur, quid ex ſanguinis miſſione ſperandum? Quid non timendum?

44. Alii quidem V. S. rejicientes, veluti auxilium infidum, dixerunt aliter cum haemorrhoidum evacuatione rem ſe habere; et igitur evacuationem promovendam eſſe arbitrantur; tumoreſque ad fluxum foliorum caricis frictione alliciunt. Ita eruditus Haenus raciocinatur. Ea verba: ‘ Quamvis multum abſit, ut cum ‘ priſcis medicinae patribus, unicam quartanae ‘ febris ab atra bili duceremus originem, infi- ‘ cias

* Senac de febr. l. 3. c. 9.; Cleghorn, Minorca, p. ~~102~~ 129.; Pringle, diſ. army, p. 201. astruc on febers p:71.

†. Senac de febr: l:3, c:9.
§. De Haen rat: med: t:3, p:319.
‡. Platerus prax: t:2, p:116.

Platerus prax: t: 2, p: 147. Riverius prax: med: p: 639.
Monita medica comment: Wintring: t: 1, p: 42.

'cias tamen nemo ibit, quin ab atra bili gigni 'quartanam. Bilis autem atrae per haemor-'rhoidas evacuatione caufa febrigigna imme-'diate, atque directe evacuatur, ut fic demum 'febris ceffet.' Ad unam alteramve harum propofitionum credendam, me hercule, non poffum animum inducere. Remedium igitur, ob moleftiam, immunditiam, dolorem, periculum, et inanitatem, a me rejicio.

45. Medici diathefin phlogifticam catharticis minuendam putaverunt. Tarde autem catharfis evacuat; fubinde debilitatem univerfam, actione cordis parum diminuta, gignit; nec effectus aeque evidentes unquam ac V. S. dat. Quocirca, CULLENUM fequens, catharfin ad hunc fcopum attingendum effe auxilium infidum, arbitror. Fatendum tamen eft, eam in febribus inteftina evacuando, egregiam operam faepiffime praeftare. Nec dubitandum eft, quin aliquando lenia cathartica, ante paroxyfmos adhibita, iis venientibus occurriffe vifa fuerint*; quod illa, quia lenia fuerunt, nullo alio modo, nifi diathefin phlogifticam auferendo, efficiebant.

46. Ill. Mead exiguam portionem rhabarbari cortici admifcebat; ea fcilicet ratione, ut alvus bis faltem quotidie dejiceret.† Qua ratione

procul

procul dubio obſtipatione occurritur. Obſtipatio autem rarius durante corticis uſu videtur, et nulla res tam ad eam removendam valet, quam enema ſalinum ano infuſum. Alii ex catharticis cortice admiſtis diatheſin phlogiſticam minui crediderunt. Et alii demum potius, ſi inteſtina ſordida fuerint, et tempus ad ea purganda defuerit, corticem adhiberi una cum catharticis voluerunt. Nullum fructum hinc oriundum affirmare haud dubito. CORTEX enim ipſa, dum alvum ſolvit, nullos effectus tonicos edit. Et ſane methodus ſanandi haec, ab inani et futili theoria, meo judicio, orta eſt. Medici enim, ne venena eſſet cortex diu inteſtinis haerens, metuebant!

47. Deinceps videamus, quatenus viſcera obſtructa, in febrium curatione, attentionem ſibi vindicare debeant; ſed, antequam de hoc aliquid dictum iri inſtituo, de eorum natura diſſerere, perpendet animus. Argumentum revera expeditu perdifficile. Saltem, mea ſententia, auctores rationes horum parum aequabiles tenuerunt. Quod ſcriptis autem extat, duo hujuſmodi obſtructionum genera eſſe colligo; quorum unum longum, alterum acutum.

48. Morbus

* Geoffroy tract: de Mat: Med: t: 2, p: 188. Bianchi hist: hepa
p: 3, p: 287.

+ de re med: l: 2, c: 8; l: 3, c: 10.
Mat: Med: t: 3, p: 298.
Diseases of the army ~~ed: 2d. p. 173~~. 214

48. Morbus jecoris longus Celsi, tumorum genus Haeni ſecundum, et *ague cake* Pringle, prioris generis ſunt. Excipit febres, quae, ſaepius recurrentes, aegrorum vires plurimum fregerunt. Ecce ſigna. Dolor obtuſus locis affectis ſentitur, qui modo finitur, et iterum, praecipue ex preſſura, vel poſt cibum intenditur. Praecordia dura ſunt, et tument. Remediis infractus diu plerumque perſtat; et ubi inveteravit, vultus fit plumbeus, cutis bile flaveſcit, venter et crura pedeſque aqua intumeſcunt, et ſuppuratio cum febre hectica mortem plerumque infert.

49. An idem ſit ille tumor, quem febres anno 1761—1763, excipientem videbat Sydenhamus, necne, ſatis diſcernere nequeo. Hic effectus valde diverſos procreabat. Nam, inquit vir illuſtris, iis gradibus quibus hoc ſymptoma ſupervenerit, febris etiam fugam meditatur. Quodque de tenera aetate, quoad ventris tumorem ill. Sydenhamus ſcribit, id aetatem habere adultam eruditus de Haen monuit; hanc vero crurum oedema frequentius. Hic tumor igitur nihil aliud forte eſt, quam ex relaxatione durante febre aquae quantitas exigua in abdomen

infuſa ; quae, febre vel natura vel medicamentis coercita, facile iterum reſorbetur.

50. Sed quod ad argumentum attinet, viſcerum obſtructiones iſtae, quas modo praedixi, de ſanguine in viſceribus congeſto exiſtere habentur. Sanguinem, durante ſtadio algido, intus adigi, nullatenus dubito ; exindeque forſitan viſcera intumeſcere. Sed nihil eſt, unde in viſceribus jam obſtructis haec fieri concedam. Cadaverum enim ſectiones hepar lienemque multum mole aucta, quoad conſiſtentiam vero et faciem immutata, ante oculos anatomicorum propoſuerunt. Vel ſi conſiſtentia fuerit mutata, durior inveniebatur. Quocirca vaſorum compages, ex quibus conſtant viſcera, numero augeri, prorſus exiſtimo ; unde curatu ita difficiles obſtructiones ; licet enim febris, hos tumores excipiens, non ſemel ad nihilum redegerit ; eſt tamen fatendum, eos plerumque pejores ex ſingulis paroxyſmis fieri.

51. Hepatis et lienis inflammationen acutam quoque a medicis inter viſcerum obſtructiones poni, mihi viſum eſt. Inflammationes enim viſcerum abdominalium ſaepe febres intermittentes excipiunt ; obſtructioneſque hujuſmodi aliquando comitantur inflammationes thoracis a-

cutae.

* Morgagni de caus: et sed: morborum. Ep: 36, art: 17; 23.
† Storh Ann: Med: I,: p: 85.
× Tissot avis sur la santé c: 18, § 262. Pringle diseases of the army p: 210. Hume letters on the diseases of the W. Indies p: 254. Monro on Military Hospitals t: 2, p: 118.
ӿ Celsus de med: l: 3, c: 10; l: 4, c: 8. Cleghorn diseases of minorca p: 223. Machitteric Dis: inaug: p: 8. Clark diseases of hot climates p: 274.

*. Fantonus Obs: Anat: med: p: 27. Morgagni de sed: et caus: morb: Ep: 20, art: 2, 30, & 31.
×. Stork Ann: Med: II, p: 150.
†. Ibid: Ann: I, p: 94.
⊙ Meth: Med: ap: Glaue: l: 2, c: 7.

cutae*. Obſtructiones porro, cadavere inſecto, aliquando abſceſſus continere, aliquando ſphacelatae inveniuntur.

52. His praemiſſis, ſtatuendum eſt, quid in febrium curationem auctoritatis habeant iſtae obſtructiones. Quaeſtio caliginis multo obducta. Alii enim aſſeruerunt, febres, exiſtente abdominis tumore, non ſine periculo depelli. Alii contra magna auctoritate pollentes arbitrantur, tumores ſemper ex paroxyſmis ingravari; exindeque ſuadent, ne pergere ſinerentur. Controverſiam judicare, nequaquam in me recipiam; ſed conſpiciendo animo, qui ſint obſtructionum exitus conſecuturi, diſtractas opiniones in concordiam reducere, tantum quantum poſſum, conabor.

53. Animadvertit jamdudum Galenus, obſtructiones iſtas difficillimas eſſe curatu. Et profecto non Apollinis magis verum, atque hoc, reſponſum eſt. Si ergo, dum homo a febre et ſimul viſceribus obſtructis laboret, priorem illi dempſerimus, et ſi hydrops, icterus, et cachexia ſupervenerint, nonne haec potius ad affectus naturam, quam febris defectum, tribuenda ſunt? Si ergo febris inveteravit, et hypochondria tument, morbuſque ſingulis paroxyſmis ingraveſcit,

ſcit, procul dubio febri occurrere quam primum ſapientis eſt. *

54. Unde igitur medici, ſe paroxyſmis fugatis multa mala vidiſſe apud obſtructione vexatos dixerunt? ✗

55. Niſi me fallit animus, in hoc ſaepe fuit error, quod humores in inteſtinis corrupti, ab illis obſtructiones habiti ſunt; v. g. SWEITENO *. Nam ubi res poſtulat, mala multa ex inteſtinorum colluvie, febre depulſa, exoriri oſtendam. Hoc plures fefellit.

56. Alii rem accuratius perpendentes, nihilominus febre fugata, effectus obſtructionum neceſſarios aſpicientes, illa in febris deſiderium contulerunt, quae morbi indoli ſolum tribuere debebant.

57. Alii demum, praejudicio abrepti erga remedium haud ipſis conſuetudini aſcitum, obſtructiones inducendi corticem arguunt. Opinio iniquis fundamentis nititur; et igitur nihili aeſtimandum eſt.

58. Neque tamen vanum eſt, quod vulgo dicitur, aliquas eſſe febres benignas, imo et ſalutares, nempe quae obſtructiones viſcerum ſenſim

* Comment. tom. 2. p. 564.

\+ Torti Ther: spec: p: 91. Swieten comment: in aph: 767, t: 2, p: 565. Werlhof obs: not: 6, in pag: 182. Tissot avis sur la santé c: 18, § 26. Cleghorn Minorca p: 203, & 224. Chalmers diseases of S. Carolina t: 1, p: 181. Cullen praelect: De Haen Rat: Med: t. p: 311. Storck Ann: Med: II. p: 57. Lind Bengal fever, p: 67. Hume letters on the dis: of the W. Indies p: 254. D. Monro Military hospitals t: 2, p: 118.

\+ Mead Mon: Med: edita Wintringhamio c: 1, sect: 8. Swieten l: c: p: 564. Senac de febr: l: 4, c: 6, 11. Pringle dis: army Edo 2, p: 179.

+. Hippoc: aph: sect: 7, §52. Celsus l:2, c:8. Sweiten aph: 754, 767.

× Sweiten aph: 767. Werlhof de febr: p: 65. Kasten holtz apud Halleri disp: med: pract: t: 5, p: 77.

O. Cleghorn Minorca p: 223. Clark warm countries p: 180.

§ Cleghorn l: c: p: 212.

ſim expediunt, neque vero ultra modum affligunt, aut debilitant. Et quoniam natura remedium vix ejuſmodi affectibus tribuit, in his, ad aliquid antidotum ſtatim procedere, minus forte aliquando ſalubre foret.

59. Suſpiciones vero adeo multorum medicorum firmantur opinione, ut illas eſſe veritati alienas affirmare non auſim. Et quidem percipi poteſt, quomodo obſtructionibus aliquibus, a remediis tonicis injuriae oriantur. Intuta enim, imo etiam nociva ſunt tonica, ubi in regionibus frigidis inflammationes acutae adſunt. Sub Sole calidiore autem, inflammationes acutae debilitate ſaepe comitantur, et paroxyſmis ſingulis irritantur; unde tonicorum auxilium ex tempore invocant. Et, febre fugata, remedia ad malum medendum in uſum vocari poſſunt.

60. His de obſtructionibus dictis, amplius de illarum ſequelis, v. g. hydrops, icterus, &c. verbis tempus terere parum neceſſarium duco. Opera jam data, ut febrium curationem viſcerum obſtructionibus, niſi diatheſi phlogiſtica comitatis, haud impelli, palam facerem; rationem eas medendi ſilentio tradam, quoniam ad propoſitum haud attinet. Licet enim appareat, in pleriſque quartanis diuturnis, vitia organica

ſubeſſe;

ſubeſſe ; ex quo tamen minime conſequitur, quoad ad quartanas febres, nihil cum recta ratione adhiberi poſſit, quam quod ad glandulas referendas valet *. In hoc enim medicus aeque ſapienter officio ſuo fungeretur, ac ſi in cordis valvularum oſſificatione, ad duritiem emolliendam, aquam in pectore fluctuantem evacuaret.

61. Sed, quoniam de eo genere malorum dictum eſt, quae ad febres tantum nonnullas ſpectant, et quorum cauſa ſemper vitari poteſt ; deinceps de inteſtinorum colluvie, quae ad univerſas, quaeque ad febrium omnium initia pertinet, et de qua porro certiores ſumus, magis grate diſputandum eſt. Medici autem officiorum, ad humores corruptos in inteſtinis haerentes ſpectantium, partim ejuſmodi ſunt, ut ad febris naturam pertineant ; partim humores ipſos ut attingant. Danda igitur eſt opera, omnino ſi poſſit, utriſque, nec minus ut etiam ſingulis conſulatur : Sed ita ut ea res aut proſit ambobus, aut certe ne obſit alterutri.

62. Superiorum ſeculorum medici, quos hodie barbaros appellant, tam confuſe de hac re ſcribunt,

* Schulz de uſu mercurii. Apud Halleri diſp. med. pract. t. 5. p. 108.

t. Hippoc: De loc: affect: p: apud Foes: 520; Celsus lib: 3, c: 4; Morton Opera t: 2, Exc: 1, cap: 6, p: 55, & 66. Torti Th: Spec: p: 99; De Haen Ratio medendi t: 3, p: 316; Stahl de Feb: tert: recond: nat: apud Halleri disp: med: pract: t: 5, p: 20.

ſcribunt, et multiplicem curandarum febrium deſcripſerunt rationem; tamque varios purgationum, pro humorum diverſitatibus, a quibus febres naſci crediderunt, modos propoſuerunt; quibus ſcatent integra febrium curandarum volumina; ut, ſi quis ea imitari vellet, aegro curam incertiorem redderet, quam ſi totum negotium naturae committeret, quae per ſe ſola ad febres hujuſmodi ſanandas ſaepiſſime ſufficit. Ideo ſine diſcrimine inteſtinorum purgantibus uti, a viris celeberrimis omnium ſeculorum intutum, inane, imo nocuum eſſe cenſetur. Quorum autem uſum, qui in univerſum vituperat, haud ſane intelligo quidnam ſit, quod laudandum putet. Licet enim adeo circumſcripte monuerim, non eſſe danda, niſi inteſtinorum id poſceret impuritas, inteſtinorum evacuantia; hoc autem tempore nobis declarandum eſt, febres vix et ne vix quidem unquam ſine inteſtinorum colluvie in initio occurrere.

63. Multa ad impuritates gignendas conſpirant. Febres ſaepiſſime in locis et temporibus ad bilis praeter modum generationem proclivibus graſſantur; inſuper crebro diaetae erroribus inducuntur, et populum plerumque concoctu difficili cibo onuſtum aggrediuntur.

64.

64. Ægris febre praesertim remittente laborantibus, si statim ab initio non sumpserunt evacuatorium, accedunt capitis dolor, stupor, et vertigo; angunt anorexia, nausea, oris amarities, et anxietas; foedantur cutis, et lingua, volvitur per abdomen flatus; tument hypochondria; inflatur ventriculus; et urgent cardialgia, ventris tormina, vomitus, et diarrhoea biliosa. Haud igitur mirandum est, si mala adeo numerosa, morbo jam gravi superaddita, incrementum illi gignerent, eumve curatu difficiliorem facerent. Et summa quidem auctoritate medici* dicunt, omnium rerum nec aptius esse quidquam ad febres debellandas, mitigandas, et curatu faciliores faciendas, quam intestina evacuari.

65. Natura sane ad humorum corruptorum evacuationem viam monstrat; durante enim stadio algido, plerumque vomitus ultro accidit, qui ad propositum perficiendum saepe sufficit. Idcirco perspicuum est, quod si in corpore, causa, qua expellendi sunt, direpta, humores isti corrupti residere sinuntur, multum instabit periculum. Et dicta experientia firmantur. Dum enim intestina multis impuritatibus onerantur, non sine difficultate maxima, imo et summo periculo,

*. Senertus op: t: 2, p: 100. Boerhaave Epist: ad Bertaud apud Monchy dis: W. Indies § 66. Schacht praelect: ap ibid: Senac de febr: l: 3, c: 6 & 7. Hillary dis: of Barbadoes p: 22 & 90. Thastenholtz consect: theor: pract: ap Halleri Disp: Med: pract: t: 5, p: 72. Heister compen Med: pract: c: 2, § 12, p: 23; Pringle Obs: on the diseas of the Army p: 202 et seq: Cleghorn Minorca p: 201 Storck Ann: Med: I, p: 82. Lind on hot climates p 277. Monchy on ye diseases of the W. Indies p 67. –

o Cleghorn minorca 200.

Bianchi hist. Hep: p: III. p: 287. Geoffroy Mat. Med: t. II p: 188. Cleghorn Minorca p: ~~211~~ ~~212~~ 212. 221. Storh Ann: Med: t. p: 54. Saunders on the Red peruvian bark p: 42.

Cleghorn ibid: p: 211

periculo, paroxyſmi occurrendi ſunt *. Et abhinc magnus mihi animus eſt, hoc cauſam fuiſſe praecipuam malorum illorum, quae uſum corticis in viſcerum obſtructionibus ſecuta eſſe, dicta fuerant. Dubitanteſque ad Sweiteni commentarium relegamus †. Quamobrem, ut emetica, et cathartica fere nunquam, niſi impuritatum ſignis indicantibus, danda ſunt ; ita, his ſignis ſe oſtendentibus, ab iis temperare inconſideratum et periculoſum plerumque foret. Si autem ſpes in anguſto ſunt, et mors primo paroxyſmo expectatur, ad remedium, quo certiſſime praecaveri poſſit, ſtatim, omnibus aliis poſthabitis, confugiendum eſt. Paroxyſmiſque mitigatis vel fugatis, ſatis tute inteſtina purgari poſſunt. § To join the bark to evacuants.

66. Deinceps de modo, quo inteſtina purganda, dicendum eſt ; utrum ſint meliora eme-

E tica,

* Mead monita med. ed. Wintring. t. 2. p. 41. ; Werholf obſ. de febr. p. 63. ; Caretheuſer mat. med. t. 2. p. 540. ; Swieten comment. aph. 758. ; Senac de febr. l. 3. c. 7. et 8. ; Pringle diſ. of the army, ed. 2. p. 206. ; Stork ann. med. i. p. 52. ; Collin ann. med. iii. p. 28. ; Lind, Bengal fever, p. 58. ; Clark, warm countries, p. 144. Pringle Edn 7o p: 14.

† Aph. 767.

tica, an meliora cathartica ? Tanta eſt inter medicorum de his ſententias, quanta maxima poteſt eſſe diſtantia. Omnium igitur ſententias recenſere, minime mihi eſt in animo. Dicam ſolum ut ſentio.

67. Emetica plerumque eſſe efficaciora putantur (68.), eodem tempore, quoniam obſtipatio et bilis in inteſtinis quantitas praeter naturalem ſaepius adſunt ; neceſſarium habetur, una cum emetico adhibere catharticum nonnullum, ea ſcilicet ratione, ut alvus bis terve dejiceret. Si vero emetici uſui debilitas viſcerumve inflammatio obſtant, ad cathartica ſola confugiendum eſſe, omnes arbitrantur. Opinio mea fert, hunc eſſe modum, quo medici celeberrimi impuritatibus inteſtina vacuefecerunt. Alii autem propenſiores ad vomendum, alii ad alvum ducendum, videntur. Nihil autem ex his eſſe perpetuum ; ſed curantis conſilium ad aegri ipſius ſtatum potius dirigendum, in mea ſententia eſt.

68. Et emetica, quoniam ventriculum et duodenum, omnium impuritatibus maxime onuſta, evacuant, efficaciora opinamur ; itaque ſemper purgantibus longe praeferenda ; ſemperque, ſi opus ad inteſtina evacuanda fuerit, nihil ad-

modum

\+ Cleghorn Minorca p: [illegible]. Senac de febr: l:3, c:7. Heister compend: med: pract: c:2, § 12, p:23; et § 13, p:24. Pringle diseases of the army p:202, & 204. Huxham apud eund: p:203. Dr Monro on Military hospitals t:2, p:84. Lind on the Bengal fever p:60. Clark on warm countries p:144.

\+ Cohausen Edinr. Medl. Essays t:4, p:393. Murray app: simplic: t:1. –

⊙. Thonigius Reg: veget: sect:4, p:881. Cleghorn Minorca p: [illegible] 202.

* Platerus prax: med: p: 129.
† Ibid:
⊙ Hedman Edinr. Medl. Essays t: 4, Art: 5.
♃. Platerus loc: cit: Waldschmidt prax: med: ratior: p: 849.
Petzoldus Act: Berolin: Dec: 1, pars 1, p: 37.
♄ Senertus Opera t: 2, p: 130.
§ Swieten com: in Aph: Boerh: 759. Baldinger Medl. comment: t: 5, p: 57.

modum contradicente, adhibenda. Multa in usum vocata sunt, scil. chamaemelum, raphanus, erigerum, asarum, et helleborus albus; sed ante omnia ipecacuanha, et ANTIMONIUM. Duo, quae promime nominavi, munere omnium facile funguntur.

69. De nonnullis placitum est, ut ipecacuanha uterentur. Nec dubitandum, quin ex hac ventriculus et duodenum evacuari possint; licet ex ipecacuanha, quam ex antimonio, hoc minus efficaciter, et minus expedite, factum ire arbitror. Neque ad alvum solvendam aeque facile ipecacuanha, ac antimonium, administretur. Exinde medici inter recentiores auctoritate gravissimi antimonium praecipue, febrium initiis adhibent *.

70. De terrore, quo illi, qui antimonii quantitatem sane metuendam quondam videbant adhibitam, perculsi erant, nihil miror. Contra autem antimonii detractores, qui nunc id, caute adhi-

* Waldschmidt p. 849.; Morton op. t. 2. ex. 1. c. 8. p. 102.; Senac de febr. l. 3. c. 7.; Cullenus; Werholf obs. de febr. p. 65.; Heister, comp. med. c. 2. § 12. p. 23.; Pringle, dis. of the army, p. 202.; D. Monro, military hospitals, t. 2. p. 84.; Lind, Bengal fever, p. 60.; Clark, warm countries, p. 145.

adhibitum, remedium fuiſſe praeſentiſſimum et tutiſſimum viderunt, veritas ipſa me una cum celeb. Sylvio exclamare coegit. Non enim ſunt audiendi aſini de lyra judicium laturi *.

71. Forma ſub qua optime antimonium adhibetur, eſt ubi calci purae acidum tartari ſuperadditur. Hujuſmodi eſt TARTARUS EMETICUS P. E. Cl. Lunelius nuper emetici formulam, a dicta non multum diſcrepantem, academiae pharmaceutices Pariſiis propoſuit. Vitro antimonii, antequam cryſtallis tartari adjiciendum, nonnihil acidi vitrioli affundit; quo lota, calx purior fit.

72. Quod ſi revera non tantum ſuperiora, ſed etiam inferiora inteſtina, a colluvie liberare, (in pleriſque neceſſarium), cupiamus; utraque commode et facile obtineri poſſunt, ſalis cathartici alicujus ſolutione, quae tartari emetici circiter gr. i. in ſe habet. Emeticum ita adhibitum eſt Gallorum *l'emetique en lavage*. Non ſolum ex eo certius purgatio per alvum producetur, ſed etiam per os. Hinc enim catharſin, alias non ſecuturam, gignit antimonium, etiam celerius repetitum. Porro, urgente periculo, tute ſic

* Meth. Med. l. 2. c. 10. par. 43.

× Hoffmann Opera Med: t: 2, p: 14, 87. Pringle on the
dis: of the Army p: 204. Huxham apud Pringle p: 203
Clark's Warm countries p: 144.

× Cleghorn Minorca p: 202.

Cætera de genere hoc adeo sunt multa loquacem
Delassare valent Fabium — Hor: Sat: l: 1. S. 1. 13.

ſic inteſtina brevi tempore evacuantur, ita ut CORTICE, prima remiſſione accedente, frui liceat.

73. Cum vero, incipiente febre, vomitorium ob inteſtina inflammata invocare non licet, cathartica nequaquam omittenda ſunt. Medici veteres febrium curationem ita catharticorum impleverunt, ut ſi omnia recenſere vellem, omnia quae medicamentariorum officinae continent, enumeravero. SALES NEUTRI autem, SENNAE folia, et TAMARINDI, praecipue in febribus verſantur, et ad propoſitum ſatisfaciunt ; × quare caetera praeteribo.

74. Medici aetatem omnem, ab initio rerum uſque ad inſtantem, in litibus de purgandi tempore contriverunt, et tamen inter ſe adhuc quam maxime diſſentiunt. SYDENHAMUS quidem volebat, medicamentum quatuor ante ipſum paroxyſmum horas tentare. Ita autem abfuit ROSENSTEIN ab emeticis ante acceſſiones adhibitis, ut ea potius ſtatim poſt proxyſmum uſurparet. Sed uſus oſtendit, ut jam de venaeſectione monuimus, nihil ex his eſſe perpetuum, aliaſque potius obſervationes adhibendas eſſe, ad quas dirigi curantis conſilium debeat. Intereſt enim non quid febris tempus ſit, ſed quid medico temporis

poris ſupereſt. Ergo, ſi tonica prima remiſſione danda ſunt, commode, durante paroxyſmo, per os inteſtina purgantur. Imo etiam in febribus, ad continuas appropinquantibus, remiſſio, non niſi ex inteſtinis colluvie levatis, expectanda eſt. Eodem conſilio ſtatim poſt paroxyſmum, inteſtinorum purgantia adhibentur. At, ſi tempus ſupereſt, evacuatio tuto intermiſſioni poſtponetur; et medicum oportet, paroxyſmo finito, quietem aegro det.

75. Jam remedia, durante paroxyſmo, applicanda recenſere progredior. Nec conſilium curantis in ſtadio algido, ab illo, durante intermiſſione, mutari arbitramur. Et revera eadem fere hic atque in intermiſſionibus uſurpantur. Sic placuit medicis ſtimulantia impertiri; ſcil. piper, ſerpentaria Virginiana, vinum, alkali volatile, et rubefacientia. Plerumque autem, licet frigus acerbum videatur, et pulſus etiam vix percipi queat; tamen, quoniam actio vaſorum brevi incrementum acceptura eſt, prudentiores ſtimulantia ſaepius praetereunt. Si vero aeger, funeſto algore correptus, quaſi moribundus et languens per plures horas jaceat, et ſi calorem vehementem ſuperventurum haud liceat expectari, actio vaſorum quam citiſſime vino, julapiiſve ſpirituoſis,

* Riverius prax: Med: p: 338.

†. Morton Op: t. 2, Ex: 2, c: 7, p: 189.

× ibid: Ex: 1, c: 6, p: 57.

§. ibid. Cullen Mat: Med: p: 385.

‖ Morton Op: t: 2, Ex: 2, c: 7, p: 188.

*. Lind on the diseases of hot climates p: ~~[illegible]~~ 308.

× Riverius prax: Med: p:338. Morton Op: t:2, Ex:2, c:7. p:189.

† Hoffmannus Op: t:2. p:14. §4.

§ de re med: l:3, c:12. Cleghorn Minorca p:187

ſpirrituoſis, et ſalium volatilium repetitis doſibus, promovenda eſt.

76. Sales neutres porro, ſed maxime efferveſcentes, durante algore, adhibuerunt medentes, et fertur magno cum fructu, ob vim quam ad paroxyſmos mitigandos habent.* Experientia tamen adhuc manca, et modus, quo aër mephiticus operatur, incertus me detinent, ne ultra rem perpenderim.

77. Antiſpaſmodica demum, durante algore, adhibuerunt medici; opium nempe et aetherem vitriolicum; et tutiora ſtimulantibus plerumque exiſtimantur. Nonnulli tamen, ob noxas ab illis gigni creditas, antiſpaſmodica (135.) ablegant. Nec in me ſuſcipiam, de febrium ſtatu, in quo conveniant, diſcernere.

78. Stadio algido deſinente, vomitio ſponte ſaepe accidit, quae calorem plerumque gignit. Et igitur CELSUS voluit, quum primum aliquis inhorruit, et ex horrore incaluit, dari ei potui aquam ſubſalſam, et vomere eum cogi; et profecto febris ſaepe ſic diſcutitur. Alii potius ad emetica fortiora confugerunt; inter omnes vero eminet ill. Thomſon, qui per annos viginti eo febris tempore, emetica, non ſine magnis laudibus, praebebat; imo etiam omnem ſpem ſalutis

in

in eorum virtute ponebat. CULLENUS quoque ipſe, qui quid ſit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non oſtendit, emetica, ſecundum Thomſon rationem adhibita, laudat. His dictis res ultra dubium poſita videri poteſt. Alii autem, et ne quidem parvi nominis, diſſentiunt; non enim, aiunt, tunc tentari emeſin debere, licet vomitione ſpontanea et nauſea indicari videatur; quippe anxietates tantum et dolores acerrimos inferre poſſunt emetica; et ventriculi ſubverſionem quamlibet, aiunt porro, niſi per aquam calidam ſolam formidandam eſſe. Pernimium inter has ſententias intereſt, ut ullo modo reconciliationem admittant. Nec inter tantos dijudicare in me recipiam.

79. Cel. Lind miris laudibus praedicabat clarius opii exhibendi rationem quam tamen nonnulli antea uſurpaverant. Vir egregius autem, felici cum eventu, in ſtadio febrium calido, fervore urente, capitis dolore, et ſumma anxietate comitato, opium dabat. Nec unquam, niſi delirium adfuiſſet, ullum malum hanc rationem ſequens videbat. Et, licet febres hoc modo minime diſcuteret, attamen eas multo leniebat. Et ſententia Lind, experientia Saunders approbari videtur. Praeclarus autem D.

Monro,

* Med! Essays v: 4. p: 393.
+ On the diseases of hot climates p: 319.
+ Essay on the red Peruvian Bark p: 54.

*

* On Military hospitals t:2, p:122.

† Op: t:2, Ep:1, c:6, p:55.

× Home princip: med: p:100.

§ Epist: 3.

⊙ Sydenham Op: p:96

☽ Boerhaave aph: de cogn: et cur: morb: 764. Morgan Mechan: practice of Physic p:178. Heister comp: Med Pract: c:2, §17, p:29.

Monro, licet fateatur aliquam vim ad paroxyſmos mitigandos opio ineſſe; tamen ejus virtutes multum intra famam eſſe expertus eſt. Et inſuper opiata, momente Morton, paroxyſmum legitimum haud raro in apoplexiam, vel alium aliquem peracutum morbum, convertunt. Nihilominus fatendum eſt, medicos miris praejudiciis contra opium abreptos eſſe; nec dubito, quin in hoc rerum ſtatu eoſdem effectus praeſtare poſſit, quos poſtea enumerabo (91.).

80. Ubi ſudore paroxyſmus ſolvitur, referuntur prodeſſe remedia blande et diu ſudorem promoventia. Et vere, ſi non tranſit remittens in intermittentem, debelletur forſitan ſudatoriis haud calefacientibus in ſudoribus criticis. Sed hoc in Veris intermittentibus, praecipue quotidianis, fere ſolum obtinet; quia in his praeſertim adeſt diatheſis phlogiſtica. Nec ullo modo credimus ſudatoria prodeſſe, niſi quatenus diatheſin illam removeant. Huicque ſolum tribuendi ſunt effectus egregii, quos edidiſſe ſudatoria referuntur. Sed, monente Seneca, utrumque vitium eſt et nulli credere et omnibus; quare ne nimium crede omnibus, quae de ſudatoriis medici dixiſſent. Omnes fere enim in illa fuerunt opinione, frebrilem materiam hac via de corpore

commodiſſime eliminari; quinimo et multi crediderunt, auctis his ſudoribus, poſſe expelli etiam illud, quod manens in corpore ſequentes paroxyſmos renovaret. In hoc tamen vanam rationem ſecuti ſunt; quippe dubitari nequit, quin, ſudore exundante, exhauriantur corporis vires; et quin ſtragulis congeſtis, vel potu calidiore hauſto, ſaepe major excitetur calor, et delirium aliaque mala inducantur. Et porro patuit ex SWEITENI dictis, omnium difficillime curari febres intermittentes in illis hominibus, qui ſudoribus quam maxime diffluunt.

81. Reſtat ſolum ea pars, quae febricitantis regimine continetur. Atque, durante ſtadio algido, nonnulli cenſuerunt, aegrum multa veſte indutum prope caminum luculentum eſſe ſedandum; vel potius ambulatione citatiore exercendum. Alii vero arbitrantur, id tutius et melius eſſe, quod in paroxyſmos ſe lectulo aeger mox committet; quia languor, laſſitudo, et dolor artuum capitiſque, ad hoc ſuadent. Cum prioribus, viris equiſque, ut dicitur, ſi aegrorum commodum tueri et conſulere ſententia eſt, decertandum eſt. Conſtat tamen inter omnes, quod, accedente calore, mox ſe aeger lecto contineat, et omnigenum irritamen, praeſertim autem ca-

lorem,

× Senac de febr: l: 3, c: 9.

† Comment in Aph: 764.

§ Morton op: t: 2, ex: 1, cap: 6, p: 54. Astruc on Fever, p:

⊙ Sweiten coment: in Aph: 763. Heister comp: med: c: 2 §17. p: 20. Cleghorn Minorca chap: 3. p: 186 Rosenstein dis: of children p: 214.

× Rosenstein p: 214. Cleghorn Minorca c: 3. p: 186

+ ibid: Morton op: t: 2, ex: 1, c: 6, p: 54. Swieten comment: in Aph: 763.

* Celsus de re Med: l: 3, c: 11. Cleghorn on the Diseases of Minorca p: 18 6/7. Astruc on fevers p: 70, Rosenstein of ye Diseases of children p: 214.

§ Celsus l: 3, c: 6.

○ Cleghorn Minorca p: 192.

) ibid.

lorem, de conclave anguſtiore, de ſtragulis pluribus, vel de igne, evitet. Dum autem perſtat algor, ſtragulorum aſſuetis plurium opus eſt; et imo etiam, ſi rigores fiunt vehementiores, ampullas aqua calida oppletas ad pedes applicari. Ubi vero febris decrevit, et ſudore corpus madeſcat, tunc quidem ſtragulis nequaquam operiendus eſt aeger; ſed aliquandiu ſudet placide et quiete. At, cum ex ſudore moleſta ſentiſcit, leniter et caute cohibendus eſt ſudor potu frigidiore, manibuſque ſenſim nudatis. Et, ubi ſudor exantlatus fuerit, ſedule mutandum aegri induſium eſt.

82. Quemadmodum febricitantes cibum nihil appetunt, ab eo prorſus abſtinendos eſſe exiſtimo. Febris autem ſitim arentem accendit; de potione igitur ingens pugna eſt. Ubi enim frigus expectatur, monemur a pleriſque omni potione prohibendum eſſe aegrum; haec enim, ut dicitur, paulo ante data multum malo adjicit, ventriculum opprimit, et anxietatem auget: Et porro monemur, docere aegros, ubi febris conquieverit, protinus ſitim quoque quieturam, longioremque paroxyſmum fore, ſi quod ei datum fuerit alimentum; ita celerius eum deſinere ſitire, qui non bibit. Demumque monent,

nent, ut ſitim fructibus acidis, vel os eluendo, ſedent; quae, quin aliquando valeant, nullatenus dubito; ſitis enim a ſalivae ſecretione impedita aliquando pendet. Ubi hujuſmodi cauſa obtinet, potio forte ſupervacanea, imo periculoſa fuerit. Si vero liquorum gaſtricorum ſecretio ſit impedita, accenditur ſitis, quam nihil praeter aquam compeſcere poteſt. Et nunquam nobis fidem faciunt, malorum quae aquae potionem moderatam ſecuta eſſe dixerunt. Potus ſufficiens ergo tenuis, et tepidus, aegris aliquando, pro ſitis ratione, non ſolum non denegandus eſt, ſed potius commendandus; quique tamen non affatim aut praecipiti modo, at modicis hauſtibus, ſenſim ſenſimque ingerendus eſt.

83. Retinendum etiam, durante ſtadio calido, potum aegro Aſclepiades putavit, ſic ut ne os quidem primis diebus elui ſineret. Et Celsus ipſe exiſtimavit, primo die nullum dari humorem debere. At illud quidem ab Heraclito Tarentino dictum majus rationis habet, febrem nempe leniri, nec unquam augeri, per modicas potiones. Hiſpani autem et alii non potui aquam dant, priuſquam febris in ſummum incrementum advenerit. Plerique tamen melius

nullam

* Heister Comp: Med: pract: c:2, § 4, p:30 Tissot avis au peuple c:18, § 264.

† Celsus de re Med: l:3, c:4.

× ibid c:6.

§ ibid —

○ Cleghorn of the diseases of minorca p:188.

☽ Rosenstein on the Diseases of children p:215.

♀ Cleghorn Minorca p:187.

* Cleghorn on the diseases of Minorca p:190.

† Celsus de re Med: l:3, c:6.

⊙. The proper drinks during the hot fit are those wch allay heat dissolve ye acrimonious particles of the bd & convey them thro the kidneys & pores of the skin &c &c. Cleghorns Minorca 189.

‡ Cleghorn Minorca 217

nullam cautionem exigunt; ſed putant, aquam praeſtandam eſſe, ut bibat aeger, non affatim quidem, ſed ſenſim uſque ad libitum.

84. Quaeſtio eſt per totum orbem terrarum notiſſima, an potus frigidus, an calidus adhibendus eſt? Nec tamen a CLEGHORN diſſentio, qui, de more Hiſpanorum, condecebat aegrorum votis, dando aquam frigidam peroptatam. Ubi febris decrevit, aliqui ſudorem potu calido promovent; ineptam tamen rationem ſequi mihi videntur. Enim ſic vires aegrorum convelluntur. Credo melius eſſe, potum temperatum adhibere, et ſolummodo frigus repentinum vitare.

85. De paroxyſmis avertendis valde conſiderandum eſt; omnium enim rerum nec aptius eſt quidquam, ad febres debellendas, quam paroxyſmos averti: Hinc enim aufertur cauſa, qua paroxyſmi futuri ſequentur (22.). Duplex omnino occurrendi genus eſt, unum cordis et vaſorum motum vel frequentia vel viribus auget; alterum corpus minus ad impreſſiones proclive facit.

86. Inter remedia, durante apyrexia, danda, conſiderari victus et vitae regimen veniunt; quae ſemper multum juvant, et per ſe recidiva

prae-

praecavendo omnia longiſſime exſuperant: Medicamenta enim effectus edunt nimis fugaces, et, longum adhibita, nauſeam faciunt, ita ut, inſtante periculo, iis frui aegris miſeris negatur. Porro, ubi relaxatio in diuturnis obtinet, nihil fere, praeterquam victus et vitae regimen, ad roboris redintegrationem valeat.

87. Et ante omnia quaeritur, qua aëris ratione aeger continendus ſit? Et cum ſatis conſtat, paludum miaſmata nocere aegris, et febrem, jam oppido paulum ſopitam, inde ſaepiſſime renovari; conducet AER PURIOR, et noxiis effluviis liber. Et quiſquis, etiam parum in regionum calidarum, et in paludes pronarum, febribus verſatus, noverit plurimos, qui non prius convaluerunt, quam mutato coelo, et in locum ſalubriorem ſeceſſu, cauſam febris remotam vitaverint. Et vix quidem credat ignarus, quam brevi aegri febribus peſſimis laborantes vires redintegrant, etiam parvo curae adhibito, ſi ita in locum ſiccum vel ad mare magnum ſeceſſerint. *

88. Quod ad cibum vero pertinet, Aſclepiades febres inedia curare profeſſus eſt †; in quo vanam rationem ſecutus eſt. Abſtinendum enim a cibo, non niſi in primis diebus eſt; et id etiam

*Lind on the health of seamen p: 85. On hot climates;
Cleghorn minorca p: 201
+ Celsus de re medica l: 3, c: 4.

* Celsus de re medica l:3, c:4.

† Morton Op: t:2, Ex:1, c:8, p:103. Werlhof p:94. Cullen first lines CCXXXI.

× Sydenham Epist: respons: apud Op: p:306 Rosenstein on the diseases of children p:216.

§ Sydenham l:c: — Cleghorn: p:196.

|| Cullen Mat: Med. p:38. — Cleghorn is of a diff[t] opinion vide Minorca p:193

tiam hac ſola lege, nempe, ut diatheſis phlogiſtica urgeat; quoniam ex imbecillitate ſummum eſt periculum. In remittentibus quidem, aegri cibum, praeſertim animalem, raro appetunt, et ventriculum nauſeantem cibo onerare ſemper periculoſum eſt; quare hi a cibo magis idoneè abſtinent. Si autem aliquod appetunt, iis concedendum eſt, etiam manentibus febris reliquiis. Cum enim viribus opus eſt, et ſatis temporis non reſtat, ſatius eſt principium concoctionis a decedente febre, quam reliquias ab incipiente, excipi. At in intermittentibus veris abſurdum eſt, ubi cibi appetentia valet, diaeta parca et tenui aegros circumſcribi. Fructus tamen horaeos et ſimilia vitari oportet; itaque veſcatur aeger CARNIBUS eupeptis, et PANE bene parato.

89. Abhorremus vina tenuiora, et omnigenam cereviſiam, PORTER excepta; fermentationem enim in ventriculo ſubeunt, exindeque infirmant. Sed pro potu ordinario anteponimus omnibus AQUAM puram et frigidam; ventriculum enim optime roborat, ſitim temperat, et ciborum concoctionem promovet. Nec a LIQUORE VINOSO arcendus eſt aeger, qualiſcunque is fuerit, qui ad ventriculum facit. Lata

enim

enim edocemur experientia, quantum ad effectus miasmatum praecavendos valent hi liquores generosi; et insuper his solis aegri nonnunquam restituuntur, etiam ii, quorum corpora vim corticis perpetue eludebant.

90. Atque porro ineptum est, in intermissionibus aegrum in lecto, vel cubiculo, vel domo detinere, nisi ita frigus vel miasmata vitari possint; at exerceat se aeger in aëre temperato. Id tamen non adeo agendum existimamus, ut aegri fatigentur, vel ut calori aut frigori summis exponantur, praecipue si febres ad remittentium indolem accedant.

91. Jam differendum est de remediis, quae inducendo fibrarum moventium conditionem, minus impressiones externas sensuram, accessionibus obstant. Si enim homines, qui fibras maxima vi contrahentes habent, quoque omnium minime irritabiles sunt; nonne propositione inversa, videbimus, irritabilitatem minuendo, nos vim contrahendi simul augere? Idque eo magis dictitat sana ratio, quo morbi, a mobilitate solum pendentes, saepe roborando sanantur. Porro, in accessione semper adesse coarctationem vasorum minorum jam dixi, ejusque causam ad sensibilitatem nimiam retuli (16.)

Plura

* Lind on the health of seamen p: 73 et seq:

× Celsus de re med: l: 3, c: 14. Morton Op: t: 2, Ex: 1, c: 8, p: 1[illegible] Sweiten comment: in aph: 758. Werlhof Obs: de febr p: 94.

+ Cleghorn Minorca p: ~~176~~ 192

* Platerus prax: med: p:148.
† Senac de febr: l:3, c:11.
+ Dreshy Diss: de valer: offic: Lin: Erlangæ 1776 §23.
§ Riverius prax Med: p:639.
‖ Dippelius tract: cui titulus In vitæ animalis morbo et medecina p:78 et seq: Cullen Mat: Med: p:376.
⊙ Schulz de febr: curat: antiq:
D. Prax: Med: p:639
♀ De febr: l:3, c:11.
♃ ann: Med: I, p:55.

Plura autem febrium ſymptomata hacce coarctatione oriuntur (17.); nec dubitandum eſt, quin, ejus cauſa ſublata, ſymptomata haec citius ad curſuram ſeſe meditabuntur. Remedia igitur enuncianda, apta, ſaltem ad paroxyſmos levandos, videntur; et quicquid paroxyſmos breviores et mitiores reddit, intermiſſiones longiores, et etiam morbi ſolutionem, producet (22.).

92. Conſilium praedictum impleri ab hyoſcyamo, camphora, valeriana, OPIO, croco, et oleo animali, opinor. Omnium tamen opii vires et effectus ab uſu optime experti habentur; de illo igitur ſolum nunc in animo eſt aliquid dicere.

93. Nec nova res eſt opium adverſus febres intermittentes uſurpare; ſed varia ejus praeparata, praeſertim theriaca, antiquiſſimo etiam tempore arriſerunt. Riverius autem, SENAC, et Stork, licet fateantur, aliquam in opio eſſe vim ad cohibendos febrium paroxyſmos, tamen monita adjecerunt; hoc enim remedium non niſi ſumma cum cautione uſurpandum eſſe arbitrati ſunt. Teſtaturque ill. Stork, ſe hanc methodum in multis aegris magna cum attentione adhibuiſſe; vix quiquam febre liberati ſunt, ſed omnibus fere opium induxit, temulen-

tiam, et plerisque paroxysmos fecit longiores, atque alvum constipavit. Contra cel. Berryat, anno 1765, laudabat opium pro novo ad febres remedio; quo jure vero ex dictis liquet. Quomodocunque id fuerit, opium hora una ante accessionem dabat, et eo plerumque hanc praeveniebat. Si sub ipsa accessione dedisset, periculum sequebatur; si longius ante morbi incursum, nulli effectus ejus usum excipiebant.* Ill. GREGORIUS pater opio in Nosocomio Edinensi, non sine magna admiratione, saepe usus est. Atque CULLENUS dixit, nos effectus egregios opii solum non videre, quia adeo diligenter et attente in corticis usum incubuimus. Non tamen est tanta fiducia virium mihi, ut inter viros tam celebres, decernerem; sed litem componat quisquis, qui, se ingenio, doctrina, et experientia supradictis praestare, putaverit:— Quando haec rara avis est——

94. Inter remedia, quae incitando in frequentiam cordis et vasorum motum officio suo funguntur, stimulantia externa, et INTERNA, sudatoria, EMETICA, cathartica, et animi pathemata, versantur.

95. Fuit mos inter medicos applicationes stimulantes ad carpos, vel tempora, vel maleola, vel

* Mem: de Math: et Phys: presentés a l'Acad: de Sc: a Par
t:2, p:254.

Platerus prax: med: p:151, & seq: Riverius prax: med: p:340
Mortoni opera t:2, ex:1, c:6, p:61. Hoffmannus Op: t:2,
c:26, §4. Haen Rat: med: t:3, p:328. Lind hot climates p:
299, 301, & 320. Rosenstein Diseases of children: p:218.

Hoffmannus loco citato

Lind l:c:

Morton l:c:

Platerus l:c:

Lind l:c:

Morton l:c:

Platerus l:c: Haen Rat: Med: t:3, p:325

Ibid: p:326.

Platerus, l:c:

Riverius prax: med: p:340.

Platerus l:c: Lind l:c: p:299.

Ibid.

Plater: l:c:

Ibid: p:152. Hoffmannus l:c: Riverius l:c:

* Hoffmannus l:c: p:28, §9. Morton l:c:

+ Hoffmannus l:c: p:26, §4.

× Lind l:c:

⊙. Ibid: p:301.

Boyle util: Philosoph: Exper: exerc: 5: cap: 7. Lind l:c: p:
299 & 301.

§ Hoffmannus l:c: p:28, §9.

Lind: l:c:

vel dorſi ſpinam, vel demum ad ventriculi regionem febricitantium, praeſertim quartanariorum, mox ante paroxyſmos apponere. Hoc quidem ob maximam auctoritatem, quin aliquando ſucceſſerit, non negari poteſt. Fiuntque hujuſmodi applicationes ex pipere, rore ſolis, cepa, allium, chelidonio majore, ruta, RANUNCULO, helleboro, ſalvia, SINAPI, burſa paſtoris, millefolio, urticis, oleis eſſentialibus, TEREBINTHINIS, balſamo Peruviano, petroleo, ſuccino, muria, ſale ammoniaco, et ovis calidis. Quamvis viri ita illuſtres ſtimulantia externa ſaepe profuiſſe teſtantur, et quamquam eruditus Haenus jam per triginta annos, ſummo fructu, in quartana rebelli has applicationes inſtituit; nihilominus raro quidem utenda arbitramur. In febribus enim recentibus metuenda, in periculoſis infida, et in longis remediis efficacioribus poſtponenda, ſunt. Si autem infans diu febre laboravit, et corticem, medicamentave alia deglutire recuſavit, danda opera eſt, ut ſub acceſſionis expectationem aliquid hujuſmodi applicetur. Imo etiam, ſi in adulto febris inveteravit, et frigore valde moleſto comitatur, inſuperque cunctanter remediis cedit, adhibendae ſunt frictiones calidae et ſtimulantes dorſi ad ſpinam; quibus ut

plurimum

plurimum mitescit frigoris vis, ut mihi aliquando vidisse contigit.

96. Inter stimulantia externa electricitas enumeratur; qua Lindhoult, in Actis Holmiensibus, se febrem semel sanasse testatur. Actio autem ejus cito transit; nihil igitur fere ex ejus usu sperandum est.

97. Mos apud antiquos fuit, quo medicus febricitantem ubi acceperat, in balneum ducebat, et per tempus paroxysmi in solio tenebat. Eoque modo febrem discussam saepe videbat CELSUS.* Nec aliud remediorum externorum aptius esse balneo opinor.

98. Ad cohibendos paroxysmos, ante accessiones stimulantia plura ore adhibentur, quibus rebus, si fas sit mihi judicare, commode febres debellantur, ut jam dicendum est. Licet tamen a populo permulta fuerint administrata, nihilominus ad usum cautiores pauca tantum laudant. Observationes igitur generales in plerisque recensendis satisfacient; quare secundum ordines illa commemorabo.

99. Plantae nonnullae, quas botanici verticillatorum classe comprehendunt, usurpatae fuerunt; scil. mentha,† chamaedrys, et marubium.* Hujusmodi autem plantae effectus caducos, neque

× De re med: l: 3, c: 12.

† Lind hot climates. p: 297.

⊙ Senac de febrib: l: 3, c: 10.

× Ibid:

* Hoffmannus Op: t:2, p:35, §2.
† Sauvages Nos: Meth: t:1, p:347. –
× Lind hot climates p:297.
§ Murray App: simpl: t:1, p:32.
‖ Lazoni Eph: Nat: Cur: Dec: 3, A 7 & 8. Obs:74, p:118 seq.
⊙ Lind l:c: p:299.
♄ ibid: p:150
♃ ibid p:299.
♂ Hoffmannus l:c:
♀ ibid:
⁎ ibid: Platerus prax: med: p:149.
= Hoffmannus l:c: –
⁑ Platerus l:c: p:147. –

que motu accelerato cordem attingentes edunt. Merito igitur veluti remedia futilia rejiciuntur.

100. De umbellatis medentes pimpinellam, et paſtinacam adhibuerunt ; quae verticillatis praedixi vitia, umbellatis ſunt.

101. Tanquam effectus ſiliquoſis ſtimulantes evidentiores ſint ac praedictis, nihilominus ita fugaces ſunt, ut nihil ex iis ſperare, aut expectare oporteat. Vulgus tamen ſinapi et raphano ſaepe utitur.

102. Plantae coniferae certe magis et apertius in ſyſtemate vaſculoſo actionem incitant. Hujus ordinis terebinthus, arbor vitae, et cypreſſi nuclea, magnis laudibus efferuntur.

103. Nec ſunt aliae plantae apud populum uſu frequentiores, quam aromata, et eorum affines ; ſcil piper, CINAMOMUS, nux moſchata, coſtus, zedoaria, zinziber, et canella alba. Etiamſi ad paroxyſmos cohibendos magis opportuna, et magis ex uſu remedia eſſe opinor ; nihilo ſecius aromata in ventriculi partem advocare, nonnunquam et licet et oportet. Nauſeam enim ſaepe tonica gignunt, cujus ſeveritatem aromatibus facile curans mitigat.

104. Aliquando factum eſt, ut ſi largius ante paroxyſmos comeſſent, illi impedirentur. Quod

nequaquam

nequaquam mirandum eſt; quippe quod poſt prandium cordis motus ſemper acceleratur. Cavendum tamen ne, illud tempus verſus, quo inſurgunt paroxyſmi, abſumptorum onere laboret ventriculus; tunc enim pluribus corporis functionibus turbatis vel laeſis, non poteſt ſperari debita ingeſtorum aſſimilatio.

105. Nec ſolum vegetabilibus quam numeroſis ſatisfacti, ut nihil relinquerent intentatum, etiam in mineralibus, ineſſe aliquid ferbi idoneum, medici arbitrantur. Nam calcem vivam, bituminoſa, et mercurium adhibuerunt, et laudibus ſummis extulerunt.

106. Alkohol, et ejuſmodi liquores, remedia omnia ſtimulantia, propter vim ſalutarem et egregiam quam praeſtant, quanto fieri poteſt, exſuperant. De uſu eorum igitur valde conſiderandum eſt, ne quid temere faceremus, ne quid neceſſarium timeamus.

107. Quidam ex antiquis medicis Cleophantes, in hoc genere morborum, ante acceſſionem vinum dabat; et deinde conſuetudo increbruit. Quamvis enim Aſclepiades pleraque Cleophantis praecepta ſecutus, hoc praeterivit, quia anceps eſſe duxit; nihilominus, uti Cicero de officio medicorum per id tempus florentium monuit,

qui

* Senac de febrib: Senac: de febr: l: 3: c: 4.

† Tissot avis au peuple c: 18, § 259. Heister compend: Med pract: c: 2, § 17, p: 28.

× Senac l: c: c: 11.

§ Hoffmannus Op: t: 1, p: 450, § 394. Schulze de Mercurii us in febr: quart: apud Halleri disp: Med: pract: t: 5, p

‖ Celsus de re Med: l: 3, c: 14.

= Platerus prax: Med: p: 138. Sydenham Epist: respons: ap Op: p: 306. Cleghorn Minorca p: 212. Werlhof Obr: de feb p: 173. Lind on hot climates p: 309.

De officiis 1,24.

qui in gravioribus morbis periculosas curationes et ancipites adhibere cogebantur; ita subvenire febri graviori, vino quantumlibet ancipiti sapientis est, eoque magis si plus adipiscare, vino adhibito, boni, quam neglecto, mali. In febribus enim regionum calidiorum remittentibus, ubi pulsus ferme delitescit, cum vix circuit sanguis, cum spiritus vix trahi videtur, cum aeger debilitate confectus jacet supinus, cum febris vix a typho gravissimo distinguitur, quid ex usu vini metuendum? Quid non sperandum est?

108. Inventi autem multi sunt medici, qui non modo in ejusmodi febribus, sed etiam in illis diuturnis quartanis et tertianis, quae incolas Europae magis borealis vexant, vinum adhiberi arbitrati essent. Eo enim dolendum est, devenire medicorum labores, ut pertinacem illarum febrium indolem, et corticis impotentiam, saepe experiantur. Laudatores igitur corticis etiam strenuissimi, una cum illa vinum adhibere, frequenter coacti sunt. Neque sane, quantum intelligo, ulla mala ex usu vini sunt secutura, nisi diathesis phlogistica adsit. Testimonio igitur Werlhoffii et Lindii inductus, corticem vino adjunctam, remediorum omnium ad paroxysmos

roxyſmos arcendos eſſe praeſtantiſſimam, opinor.

109. A vini et liquorum vinoſorum uſu, quem populus ad febres avertendas accommodavit, ſuſpiciones medicorum oriuntur. Indocti enim et rudes homines contra febres ſpiritu vini, etiam aqua parum temperato, ſed imo ad ſtimulantia adjuncto, connituntur; quo certe paroxyſmi ſaepius fugantur; ſed morbi plerumque pejores ſequuntur, niſi forte febris inveteravit, vel aegri vires plurimum debellavit. Eſt enim vinum unum quoddam de ſummis et validiſſimis remediis, quod quo major eſt vis, hoc eſt magis cautione jungendum, ſummaque prudentia; quarum virtutum expertibus, ſi vinum exhibendi veniam tradiderimus, non eos quidem medicos effecerimus, ſed furentibus arma dederimus.

110. Vina tamen Gallica et omnia tenuiora nocent ventriculi et reliquarum partium corporis viribus (89.); ſic a potu validiori et tutiori ſegreganda ſunt. Et revera, ſi effectus ſolum ſtimulantes, quos praeſtat vini ſpiritus, ſpectaremus, eum aqua temperatum longe ante liquores alios in febribus poſuerimus. Sed neque aliquid inaſſueti ventriculo, quam hujuſ-

modi

modi potus ingratius eſt ; unde nauſeam ſaepe et ventriculi imbecillitatem excitat. Quamobrem huic VINUM MERACIUS, Hiſpanicum, v. g. Luſitanicum, Hungaricum, vel Africanum, praepono. Quod, ſi opus fuerit, medenti aqua temporare licet.

111. Ut paucis verbis omnia de vino comprehendam ; non ei ſolo ſapientis eſt inniti ; neque, diatheſi phlogiſtica haud vetante, unquam praetermittere.

112. Nec abfuerunt medici, qui ſtimulantia per anum infundebant *. Niſi autem ventriculus per os aſſumi vetaret, gerendus minime eſt huic mos.

113. Quanto rem ipſam putaverim, quando ſudatoria ad claſſem, qua cordis et vaſorum motus fit frequentior, relegavi, non faciam ut decernerem. Multa enim eorum ſunt, quae, corpori ſano adhibita, frequentia cordis motum nequaquam augent. Semper tamen ante acceſſionem adhibita, ſanguinis circuitum per vaſa extrema impediri prohibent : Et multa apud ea plane ſtimulant, quare in hac claſſe melius collocanda judicavi.

H 114. A

* Hoffmannus, Op. t. 2. p. 26. § 4.

114. A tempore HIPPOCRATIS uſque in uſu fuerunt ſudatoria externaque internaque ; et antequam cortex inventus fuerat, medici ſudatoriis praecipue febres arcebant. Merito igitur attentionem ſibi vindicant. Inter ſudatoria externa, calor, FRIGUS, et exercitatio enumerantur.

115. Unumquodque caloris genus, ad ſudorem movendum, in febribus uſurpatum eſt ; ſed omnium fotus et balneum optime conveniunt. Multum tamen infirmant (123.).

116. Nihil dubitandum eſt, quin nonnunquam FRIGUS, quocunque modo id fuerit, non ſolum cordis vires auget, ſed etiam motum accelerat, et exinde ſudorem promovet. Quocirca remedium ad paroxyſmos arcendos aptum et idoneum videtur. Et jactant quidem nonnulli, ſe frequenter ſudores, ope potus vel BALNEI FRIGIDI, hora ante morbi incurſum ſummo cum fructu moviſſe. De hac re tamen ſatis experientiae adhuc deeſt ; quare non plus impertiam temporis huic cogitationi.

117. Frictio, geſtatio, equitatio, et deambulatio, ſi ita inſtituantur, ut corpus ante paroxyſmi invaſionem incaleſcat et ſudet, operaque data ut in ipſam exercitationem tempus febris incurrat, paroxyſmos nonnunquam ſiſtunt.

Quam-

* Trallianus l: 12, c: 6.

† Morgan Mechanical practice of Physic p: 179

⊙ Celsus de re Med: l: 3, c: 12. Platerus Prax: Med: p: 138 & 150.

§ Celsus l: c:

4 Platerus: l: c:

5 Hoffmannus Op: t: 2, p: 26, § 6.

Riverius Prax: Med: p: 335. Senac: de febr: l: 3, c: 11.
Sylvius Prax: Med: l: 1, p: 262, § 132. Waldschmidt Prax: Med: Ration: p:: 137.
Morton Op: t: 2, Ex: 1, c: 6, p: 62. Swieten comment in Aph: 761.
Senac: l: c:
ibid
Rosenstein on the Diseases of Children p: 217:

Quamvis autem opera exercitationis in febrium diuturnarum intermiſſionibus magna eſt, nihilominus ſtatim ante paroxyſmos adhibitam, multi recte praeteriverunt; anceps enim eſt. Nam, ſi paroxyſmus gravior aegrum foris exercitatione utentem exciperet, vitae etiam periculum ille adiverit.

118. Sudatoria interna ſunt diluentia, ſales, ſtimulantia, et narcotica.

119. Si ingeratur aqua, natura, ut hydropem ſecuturum arcere poſſit, ſudorem et urinam movet. Et profecto nullum fere eſt ſudatorium, quod, niſi aqua ſimul corpus impleatur, efficaciter agat. Neque alii tribuenda eſt actio plurium decoctuum ſudatoriorum, niſi aquae, qua cocti fuerint. Porro aqua nec frequentiorem, nec vehementiorem cordis motum facit; unde in febribus recentibus tutiſſima; ſed in his, etiam et diuturnis, parum efficax eſt.

120. A vulgo etiam et medicis multa ſalina, ad ſudorem promovendum, adhibita fuerunt; acidum nempe vitrioli, et ſuccus limonum, et acetoſi; et alkali volatile, vegetabileque, ex abſynthio vel carduo benedicto paratum; et demum ſales neutri, ſcil. ſal Sylvii febrifugus, SAL AMMONIACUS, et Riverii hauſtus. Remedia ſalina vi quadam involuta et occulta ſudores

agunt.

agunt. Certe tamen, cordis motu parum accelerato ortum eſſe ſudorem, conſtat; ſecure igitur in febribus in inflammationem vergentibus adhibentur; minus autem apud quartanas diuturnas valent.

121. Quicquid in ſanis corporibus cordis motum accelerat, id ipſum ſudorem movet. Et hujuſmodi multa in febrium curatione uſurpata ſunt; lignum ſcilicet ſantalum, radices ſaſſafras, ſerpentariae, ſarſaparillae, chinae, bardanae, veronicae, dulcamari, et allii, folia meliſſae, et ſalviae; demumque piper. Stimulantia autem recte praetermittenda ſunt; in febribus enim inflammatoriis intuta, et in gravioribus futilia, ſunt. Plura eorum quidem ita aqua fuerant temperata, ut nullos effectus ederent, niſi forte aquae ſaporem celarent. Sed vinum omnium hanc operam optime praeſtat, et, durante ſudore, aegrorum vires egregie ſuffulcit; quibus de cauſis, ſi unquam ſtimulantium ſudanti opus ſit, vinum cuilibet praeferendum judico.

122. Ex ſudatoriis primum locum obtinent narcotica, ab antiquis pariter ac recentibus ad hunc uſum commendata. Pauca tamen ſunt in uſu adhibita, hyoſcyamus nempe et chelidonium majus; ita enim ad ſudandum increbruit uſus opii, ut in omni aevo theriaca apud medicos

fuit

⊙ Sweiten comment in aph: 761.
☿ ibid:
♃ Sydenhami opera p: 578.
♄ Riverius prax med: p: 639.
* ibid
† Senac de febr: l: 3, c: 11.
§ ibid & l: 4, c: 4.
|| ibid.
= Linnaeus Amaen: Acad: t: 1, p: 18.
⁑ Swieten l: c:
× Sydenham l: c: p: 93.
⁋ Celsus de re Med: l: 3, c: 12
♀ Platerus prax: Med: p: 148.
⁂ Wagner Eph: Nat: Cur: dec: 2, ann: 9. p: 60. Hunnerwolff il dec: 3, an: 2, p: 120. Lange Med: Bruns: dom: p: 122.

* Platerus Prax: Med: p: 148. Riverius Prax: Med: p: 639. Sydenham Op: p: 93.

* Donald Monro on Military Hospitals t: 2, p: 122. Haen Rat: med: t: 3, p: 323.

* Sydenham Ep: respons apud Op: p: 298.

fuit ſudatorium primarium.* Nec ulla re facilius vel efficacius movetur ſudor, quam opio, neque ullo modo cordis motum accelerat; certe enim ſanis corporibus adhibitum, pulſum arteriarum tardat; et ſi unquam in morbo pulſum accelerat, id morbi naturae tribuendum, non remedii indoli, eſt. Quas ob cauſas omnium ſudatoriorum internorum tutiſſimum, et praeſtantiſſimum, in qualibet febre, opium arbitramur.

123. His de ſingulis ſudatoriis praemiſſis, tradenda ſunt eorum officia univerſa. Hanc ſudatoriorum rationem profuiſſe pluribus ultro fatemur; ſed ſaepius aut non ſucceſſiſſe,† aut nocuiſſe, ſcriptorum de re medica plures notaverunt. Ancipita ergo ſunt. Et quicquid laudis multi ſudatoriis tribuant, exempliſque confirmare ſatagant, teſtimonia debilitandi tot tantaque dederunt, ut dicam; valeant ad paroxyſmos cohibendos ſaepiſſime ſudatoria interna; tamen, quoniam vires convellunt, ex eoque ad recidivam aegros procliviores faciunt, poſtponenda ſunt aliis magis tutis, quorum ad hominum uſus tantam ubertatem natura largita eſt.

124. Emeticorum ſtatim ante acceſſiones adhibitorum opus, ad motum cordis acceleratum, retuli.

retuli. Licet enim, durante vomitione, arteriae motu tenui, debili, et tremulo, digitum feriant; nihilominus illa peracta, dumque vomitorium in ventriculo nauseam faciens adhuc haeret, sanguis corpus motu, praesertim per vasa extrema, liberiore circumit, pulsusque arteriarum molles fiunt et pleni. Isthaec cum ita sint, putant quidam hanc emeticorum dandi rationem, recte omnino introductam, nec de ejus vi ad febris arcendas quidquam dubitandum fuisse *. Atque illud sane verum est, quod virorum tot illustrium experientia dicitur; neque a veritate divelli vituperatoribus unquam potest.

125. Prius de effectibus egregiis quos in febribus praestat vomitio (61. *seq.*), nunc autem de vomitoriis, quatenus cordis motum accelerando agant, dicendum est. Non enim vomendo, sed cordis motum accelerando, vomitoria, statim ante paroxysmos adhibita, illos coercent.

* Hippocrates lib. de affect. pag. apud Foes 520. Celsus de re med. l. 3. c. 9. Plateri prax. p. 128. et 147. Riverius l. c. p. 340. Sylvius de le Boe op. l. 1. p. 252. § 187. Sydenham op. p. 86. Morton op. t. 2. ex. 1. c. 6. p. 62. Morgan mech. practice, p. 179. Stedman medical essays, t. 4. art. 5. Senac de febr. l. 3. c. 10. Lind, Bengal Fever, p. 60. Gianella apud Halleri disp. med. pract. t. 5. p. 91. seq.

† Cullen Lectures on the Mat. Med. p. Editionis 2° 396.

cent. Nec aliquid ex eorum uſu in qualibet febre metuendum eſt. Neque enim vires convellunt, neque multum intendunt, ſed intermiſſiones plenas potius gignunt. Quae cum ita ſint, an febres arcendae vomitoriis, necne? Nequaquam ita eorum efficaciae credam, ut totam rem iis committerem. Auctoritati tamen concedendum eſt, ut ſi ad inteſtina purganda opus ſit, id per emetica, ſtatim ante acceſſionem uſurpata, perficiatur; dandaque opera eſt, ut, ſub ipſo febris incurſu, nauſeam faceret medicamentum; ſaepe enim febris ſic diſcutitur.

126. Jampridem emetica nonnulla in febribus uſurpata recenſui (68.), ad quae nunc adjungere liceat ſulphur *, aquam marinam †, et vitriolum album ‡. Sed ex omnibus vere maximam famam aſſequutum eſt ANTIMONIUM; quod ita efficax multi, magna auctoritate pollentes, invenerunt, ut vim febrifugam ſpecificam illi contulerint. Hanc ſane nequeo admirari rationem; ſed aliae potius adhibendae ſunt, quibus animus accedere poteſt. Et primo quidem, ex omnibus metallicis, et forte vegetabilibus, emeticum

* Lind, hoc climates, p. 399.

† Celſus, l. 3. c. 9.

‡ Waldſchmidt, prax. p. 849.

ticum videtur expeditius ad nauſeam faciendam. Certo certius itaque antehabendum eſt omnibus metallicis. Neque dubitandum eſt, quin metalla, ventriculum ſtimulando, vomitionem movent; at mihi ſcrupuli reſtant, an ejuſmodi ſit opus plurium vegetabilium, praeſertim ipecacuanhae. Multa enim narcotica, ſine dubio, vomitionem movent, v. g. opium et nux vomica; neque tamen languentes excitant, ſed movendi capacitatem obtundunt. Et narcoticis prope ipecacuanham accedere, qualitates ſenſibiles et affinitates botanicae oſtendunt. Idem forte ſuadent effectus ejus in diarrhoeam.

127. Mos fuit apud medicos, antiquiores praeſertim, cathartica ſtatim ante paroxyſmum aegris deſumenda propinare; cum credebant ea non ſolum prodeſſe quatenus evacuant, verum etiam quod totum corpus ſaepe ſtimulo moveant et turbent; quamobrem cathartica validiora, ex regno vegetabili pracipue deſumpta, exhibuerunt, qualia ſunt agaricus, Senna, Euphorbium, Euphorbium ſegetalis L. et jallappa. Chemicis quoque placuit mercurium dulcem et ANTIMONIUM, eadem ratione danda. Diuque inter antimonii praeparata hac ſine inclaruit pulvis Cornachini, et nuper PULVIS JACOBI.

Priora

* Platerus prax: med: p: 147. Hoffm Prat: Med: t:3, p:318.
† Riverius prax: p: 639
× Commerc: Norimb: An: 1739 hebd: 32.
§ Senac de febr: l: 3, c: 10.
‖ Commerc: Norimb: l: c:
⊙ Platerus l: c:
4 Riverius l: c: p: 338 Waldschmidt Prax: med: rat: p: 217
Lind hot climates p: 277. Sauvages Hist: Med: bienn: p: 1

Priora periculi, ususque ancipitis damnare haud vereor, quoniam medici optimi idem fecerunt. Felix enim ille erit medicus, monente Waldschmidtio, qui aliquot ante paroxysmum horas, catharsin etiam mediocrem, citra turbas vegetabilibus stimulantibus, excitare poterit. Tutior tamen ad alvum solvendam antimonii usus censetur. Illa quidem corpus multum infirmant, ad interiora sanguinem depellunt, et febres antea mites saepe duplicant (22.); hoc autem alvum leniter tantum ducit, sudorem ciet, vasa sanguifera lente stimulat, saepeque febres fugat *. Illa igitur semper fugienda; hoc vero, si aliquid vomere vetaret, summo cum fructu usurpandum arbitror.

128. Magna inest potentia animo, pro diversis impressionibus, proxime et directe motus vitales afficiendi; haud mirum est ergo, si multum in morbos tum inducendos tum sanandos ejus regimen valeat. Ad febrem autem tollendam animi motus validiores postulantur; exempla tamen haud desunt, ubi ex horrore, aversatione, vel metu ante paroxysmum excitatis, febris abi-

 verit.

* Riverius l. c. p. 338. Lind, hot climates p. 277. Lauter Hist. med. bienn. p. 14.

verit. Febrium paroxyſmi horrendis aliquando et ſuperſtitioſis remediis arcentur; nec ullo modo haec agunt, niſi quatenus animi motus vehementiores excitent. Minime tamen curanti conceditur, fraeno tuto horum actionem regere: Ea enim applicaturus neſcit effectus conſecuturos, an ullos, an rei aequales, vel etiam an lethales, futuros. Qua de re ſapientiores talia remedia ad circumforaneos vanos et mulierculas inanes reliquerunt. Hi quidem hujuſmodi remediis ſaepiſſime utuntur: aegrum manu mortui e cruce exciſa repente tetigerunt; axungia humana febricitantes confricarunt; multis precibus et diris verbis febres incantaverunt; diraque et horrenda deſumi exhibuerunt; e cranio humano aquam potare juſſi ſunt aegri; araneae, bufones, urinaque deſumuntur; imo itaque natura eorum indurata eſt, ut ſanguinem de primis virginum catameniis devorandum juſſiſſe, haud inhorruerint.* Haec quin aliquando ſucceſſerint haud negari poteſt; fuit enim inter medicos celeberrimos Robertus Whytt, qui, non ſine fructu, aegros in noſocomio Edinenſi febricitantes araneas deglutire ſuadebat. Quandoquidem vero voluntati medici minime ſubſerviunt

* Plin: nat: hist: l: 28, c: 7.

Multaque præterea verborum monstra silebo:
Nam febrem vario depelli carmine posse
Vana superstitio credit, tremulæque parentes.

Samon: de med: c: 51.

Antea disci omnia quæ potestatem stimulantibus afficienda minuant, ea paroxysmis occurrere posse (95.)

Si Arteria humeri dextri et femoris sinistri ita comprimentur ut sanguis circumire nequeat et id eo tempore factum sit quo febris ingruenda est nullus secuturus paroxysmus vel si algerit æger statim facta compressio calor auctus erit et stadium calidum sequuturum erit. Medical Comment Dec: [II] V. 9. p 271. George Kellie

viunt hi animi affectus, recte eos prudentes praeteribunt.

129. Animi affectus certe nonnullae cordis motum accelerant, et exinde omnes ad hanc claſſem relegavi. Averſatio autem, et alia nullam hujuſmodi vim poſſident, et eorum operandi modus multis nebulis obſcuratur. Poſtea docendum eſt, ut quicquid ſtimulis afficiendam poteſtatem minuit, id paroxyſmis occurrere poſſit (95.); et forſitan vi ſimili agunt averſatio, &c. durante enim affectus alicujus opera, animus haud ita facile impreſſionibus generis, ab affectu quo occupatur, diverſi movetur, et ſtatum animi individue corporis ſtatus ſequitur. Effectus porro, quos habent adverſus morbos ſpaſmodicos, plane a mobilitate pendentes, huic opinioni forte gravitatem conferunt.

130. Deinceps, ut erat propoſitum, de remediis, quae paroxyſmis occurrunt augendo vim contractionis, dicatur; et legentium pleriſque haud dubito, quin priora minus praebitura voluptatis ſint, feſtinantibus ad haec nova, quibus quidem nihil eſt febrium curationi accommodatius. Sunt vel mineralia vel vegetabilia.

131. Et primo de remediis mineralibus, quae ſunt vel ſalina vel metallica. Salina iterum

ſunt

ſunt vel terrena vel neutra. Inter ſales terrenos verſantur alumen et Kirgeri febrifugum.

132. Prius videtur vires plantarum aſtringentium et amararum omnes tenere; et ſaepiſſime ad cohibendos paroxyſmos valet. Gratius tamen et efficacius fit quavis aromatica addita, et fere ſemper ita adhibitum eſt. Pauci tamen inveniuntur, quorum ventriculi remedii hujus debitam quantitatem ferunt; quo effectus ſuos plerumque oſtendere nequit. Febrifugum Kirgeri eſt terra calcaria ad accidum tartari adjuncta, de quo nihil intelligo.

133. Tametſi ſales neutri ad ſudorem movendum ſaepe uſurpata fuerunt (120.), et quamvis forſitan ſtatus ſimilis ſudori a ſalium uſu ſemper incidit, hoc plerumque in animo medici nequaquam habebant. Quibuſcunque modis ſit, hoc certe conſtat, hujuſmodi ſalium quantitatem mediocrem, ſtatim poſt ingeſtam, caloris ſenſum per corporis ſuperficiem excitare; quod merito ſanguinis circuitui per vaſa extrema libero tribuant. Sales igitur, in proclive eſt judicare, aptos eſſe ad febres debellandas. Sal febrifugus Sylvii, SAL AMMONIACUS, et ſal polychreſtus praecipue adhibiti ſunt. Et licet curatio febrium leniorum ſalibus perficiatur, tamen mihi quidem

* Hoffmannus Op: t: 1, p: 450, § 13. Senac de febr: l: 3, c: 11. Cullen Mat: med: p: 185. Lind on the diseases of hot climates p: 304.

† Werlhof Obs: de febr: p: 43.

× Senac de febr: l: 3, c: 11.

§ Muys de sal: Ammon: ad febres non Franequera 1716 8vo. Werlhof l: c: p: 44. Stork Ann: Med: I p: 52. Sautter hist: Med bienn: p: 14.

|| Stork l: c: Collin Ann: Med: III. p: 101.

= Having frequently observed the attack of an intermittent fever to be prevented on its approach by a draught of vinegar & powdered crabs eyes taken in a state of fermentation I am apt to think there is much greater febrifuge virtue in such draughts exhibited when in a fermenting state y^n in a state of perfect quiet & saturation Lind on the health of seamen p: 264.

o Kalm Travels into Canada t:1, p: 292.
4 Senac de febr: l:3, c:11.
5 Hoffmannus Op: t:1, p: 450, §3.
§ Vid: Cartheuser Mat: Med: t:2, p: 536, nota e.
♀ Hippocrates de morbis l:2, apud Foes: p: 472.
Hoyer pharmac: t:1, p: 163. Senac: l:c:
+ Northcote marine practice t: 2, p: 278. Scopoli
fl: Carn: 414.
* Lind on the diseases of hot climates p: 305.
† Hoffmannus Op: t:2, p: 26, §5. Kalm Travels into Canada t:1, p: 292.
× Torricius de virt: med: venenatum cap: 2. Senac de febr: l:3, c:11. Jacobi Act: Erford: t:1, p: 216. Werlhof Obs: de febr: p: 41. Haen Ratio Med: t:3, p: 322. Storck Ann: Med: II. p: 56. Fowler. Medical reports of the effects of Arsenic in the cure of Agues. Lond: 1786. Critical Review t. 62. p: 32.

D. Arsenici usus satis esse tutum, licet Stahlio mascule reprehensum, non dubitandum (critical review); et efficacem experimenta Hoyeri et aliorum plurimorum plene demonstraverunt. Cumque in expeditionibus militaribus corticem peruvianum secum advehere aliquando incommodum esset, cumque eundem ob nimium pretium egentibus saepe vix praebendum, immo et cum ob morbi pertinacitatem in usu corticis vix persistandum, tum equidem nullum est remedium magis approbandum quam Arsenicum, ob pavoitatem commodam, ob pretii vilitatem et vim contra morbum contumacem valentem. Si autem non maturius febrem solverit tutius erit ab eo absistere. Neque plus uno tempore dandum quam grani decimam sextam partem. Optime que solvitur Aqua pura pluviali; cum saepe vitrates ejus lactantur addito sale aliquo Alkalino uti nos fuit apud Jacobum Hoyerum et alios.

* In febribus diuturnis, et obstinatis contra corticem, curationem vidi peractam ex usu Cupri Ammoniaci, neque nauseam moventis neque ullum ... tum incommodum

quidem hercle non eſt veriſimile, in his etiam aeque valere ſales ac tonica; et in periculoſis plane infidi ſunt.

134. Tonica, quae ex metallis ſumpſerunt medici, ſunt cuprum, ferrum, et arſenicum. Primum adeo expedite nauſeam facit, ut, niſi quoad expectatur vomitio, minime in febribus conveniat. Secundum non niſi multo poſt effectus ſuos edit, quo haud valet, niſi in diuturnis, ubi relaxatio obtinet. Arſenicum, ob qualitates venenatas, quas habet, intutum judicamus, ab eoque penitus abſtinendum ſtrenue hortamur.

135. Ad ſex claſſes ex ſapore remedia tonica vegetabilia referuntur, ſcilicet, aſtringentia, aſtringentia aromatica, amara, amara aromatica, amara aſtringentia, demumque amara aſtringentia et aromatica.

136. Plantae aſtringentes, quae praecipue apud medicos uſum obtinuerunt, ſunt cornus, plantago, biſtorta, tormentilla, quinquefolium, et QUERCUS. Eſt videre apud aſtringentia, eundem effectum in corpore mortuo, (in his locis ſaltem ad quos ſint applicata), quem in vivum etiam edunt. Qui effectus nihil eſt, niſi contractio fibrarum perdurata. Et igitur, ſi vires fibrarum, quae etiam in corpore mortuo haerent,

haerent, attenuarentur, aſtringentia vaſa ſanguifera valide contrahi efficient; caeteroquin vero capacitatem vaſorum minuendo, ſanguinis circuitum impediunt, et etiam febrem aggravant. Unde, in febribus recentibus, ancipita ſunt, et praecipue ad diuturnas, in quibus obtinet relaxatio, laudantur.

137. Si ad aſtringentia vis aromatica adjicitur, ob conatum quem contra contractionem dat, remedia ad acceſſiones occurrendas accommodatiora adipiſcamur. Natura autem hujuſmodi conceſſit pauca tantum, ſcil. cinamomus, et GEUM; nec haec etiam vitiorum ſunt expertia; in eodem enim vitiorum genere fere, in quo aſtringentia offendunt, haec reprehenduntur.

138. Herbae amarae, omnibus ſaltem conſentientibus, vires fibrarum contractioni ſuppeditant, nec tamen conſtringunt, neque in ſanis arteriarum pulſum accelerant; videntur igitur ad acceſſiones arcendas bene aptata. Hujuſmodi ſunt urtica, gentiana, faba Sancti Ignatii, QUASSIA, lignum collubrinum, carduus benedictus, et calcitrapa. Ne autem amara multum per ſeipſa valerent, ſtatuit natura iis ſaporem valde ingratum, quo nauſeam ſaepiſſime faciunt.

* Hoffmannus op: t. 2, p: 26, § 5.
† Hoyer pharmac. t: 1, p: 109. Phalm travels into Canada t: 1, p: 253. Linnaeus Amoen: Acad. t. 4. p: 40.
× Lind on hot climates p: 299.
§ Alterus prax: Med: p: 149. Senac de febr: l. 3, c: 11. Murray App: simpl: t. 2, p: 15.
‖ Wedelius Am: Mat: Med: p: 337. Büchner Pharm: Brand: p. 61. Junghans de nuce vomica Halae 1770, p:
= Linnaeus Am: Acad: t: 6, p: 426. Fatley Act: Angl: 45
o Murray Appar: simpl: t: 1, p: 468.
4 Ibid: p: 37.
5 Tournefort Pl: Paris: t: 1, p: 22. Geoffroy Mat: Med: t: p: 415. Seguier Pl: Veron: t: 2, p: 154.

○ Hoffmannus Op: t:2, p:26, §
4 Ibid.
5 Commerc: Norimb: an:1735, hebd: 11, §3. Heister diss de
aurant: Helmstad 1741.
▷ Hoffmannus l: c:
♀ Commerc: Norimb: an: 1734. p: 225.
* Millet Botan: Officin: p: 288.
+ Materia prax: Med: p:149; Senac de febr: l:3, c: 11. Murray
Appar: simpl: t:2, p: 20
§ Lind hot climates p: 299.
|| Durand Hist: de la Soc: Royal de Med: a Paris.
= Helwig diss: de Quinquina Europ: cortice Fraxini.
Cullen lectures on the Mat: Med: Ed:o 1ma p: 217. Lind
l: c: p: 298.
δ Bergii pharmac: t:1, p: 201.
× Lind hot climates p: 308
¶ Senac de febr: l: 3, c: 11.
‡ Edin.t Med.l Essays t:6, p: 417. Cullen l: c:
✱ Stone Act: Angl: vol: 53, p: 195. Clossius nov: variol: meth:
p: 128; Gunzius diss: de Salice.
¶ Gerhard Mat: Med: §286.
‡ Sennertus Op: t:2, p: 102. Pitcairn diss: med: p: 156 §74
Morton Op: t:2, Ex:1, Chap: 6, p: 64. Heister comp: Med:
pract: c:2, §16. p: 27. Haller H: Helv: no. 101. Murray
App: simpl: t:1, p: 144.

ciunt. Et porro alvum plerumque ſolvunt; et de hoc magis debilitant, quam roborant.

139. Nihil ſane ventriculo ex amaris nauſeanti eſt gratius, quam vi aromatica aliquod praeditum. Tribuit ergo alma natura vegetabilia nonnulla, quae vi ſimul et amara et aromatica fruuntur, ſcil. cortices capparum, tamariſci, et aurantiorum, lignum ſantalum rubrum, et abſynthium, et matricaria. Hujuſmodi autem plantae ad alvum ſolvendam procliviores, quam etiam amara ipſa ſunt; quam ob cauſam ſequentibus poſtponentur.

140. Ut alvum ſolutam evitare poſſet, natura ad amara adjecit aſtringentia, quod videre eſt in centaurio minore, ruta, in foliis aquifolii, et in corticibus viſci, Swieteni, vulgo mahogoni, FRAXINI, pruni ſylveſtris, hippocaſtaneae, SALICIS ALBAE, nec non et FRAGILIS. Fertur haec omnia non ſine ſummo fructu adhibita eſſe; nauſeoſa tamen ſunt.

141. Cavent autem aromata, ne quam nauſeam praedicta excitarent. Et vere de his tribus qualitatibus, nempe de aromate aſtringenti et amaricanti, fiunt remedia adverſus febres longe praeſtantiſſima, ſcil. flores CHAMAEMELAE,

ARNICA MONTANA, calamus aromaticus, folia lauri, caſkarilla, et CINCHONA.

142. Miſſis tamen medicorum laudibus, de aliis remediis tonicis, forſitan nimiis, CORTICIS efficacia contra intermittentes in primis notanda eſt. Poſteaquam vero TORTUS, MORTONUS, WERLHOFFIUS, aliique magni nominis, corticis efficaciam omnibus hucuſque cognitis remediis multum ſuperiorem, ſed et ſummam ejus innocentiam, evidenter demonſtraverunt; de hoc quod ſentiam, quid attinet dicere? Rem porro a fonte referre, ne nimis ſero ad extrema veniamus, ſupervacaneum habeo.

143. Nullum remedium aeque eſt amarum atque cortex, quod tamen aeque guſtui gratum ſit, nec quod minus ſaepe alvum ſolvat, vel vomitum moveat Non igitur mirandum eſt, ſi alia tonica viribus longe exſuperet. Diſquiſitio de operandi modo tempus fruſtra ſolum contereret; quo tempore enim HOFFMANNUS in medicinae ſcholis inclaruit, et quo tempore CULLENUS argumentum ſuſcepit, medici plures, et omnes in hoc loco, ſaltem ſapientes, nullatenus corticem eſſe remedium tonicum, vi iſtaque operam ſuam perficere, dubitaverunt.

144. At-

* Schutt de vit: Arn: Mont: Goeting: 1774. §17. fad:
= ethenser: Mat: Med: t:1, p: 489. D. Monro Militar
hospitals t:2, p: 212.

† Cullen lectures on ye Mat: Med: Edn pma p: 302

× Lind on hot climates p: 298.

§ Hoffmannus op: t:2, p: 17, §13, et p: 35, §2. Werlhoff
Obs: de febr: p: 87. Lind l:c: p: 305.

§ Morton Op: t:2, Ex:1, c:8, p:102. Tissot avis au peuple c:18, §260. Cullen praelect:

* Morton Op: t:2, Ex:1, c:8, p:104. Torti Ther: spec: l:1, c:7. Hoffmannus Op: t:2, c:14, §9. Werlhof Obs: de febr: p:88. Cullenus First lines CCXV.

†. Baglivius prax: med: l:1, c:13 §9. Hoffmannus Opera t:2, p:17, §20; p:28, §13. Helvetius methode de guerire fievers sans rien prandre par la bouche; Werlhof Obs: de febr: p:78.

× Pye London Med! Obs.^{ns} t:7, p:255. Rosenstein on the diseases of children p:224.

144. Atque in primo loco, et id ſedule cavendum eſt, ne cortex non in debita quantitate ingeratur. Nec minus corticis communis, et ſecundum morem aſſuetum adhibitae, ſatisfacit, quam in quotidiana drach. vi. in tertiana unc. i. et in quartana unc. i$\frac{1}{2}$. Et revera, ſi ſpes in anguſto ſunt, cortex eo uſque adhibenda, dum a ventriculo recipi poterit.

145. Longe vero efficacior eſt in ſubſtantia, et in pulverem ſubtiliſſimam trita, quam in decocto, infuſo, extracto, aut eſſentia; quae raro per ſe valent, ſed ingrata ſunt, et prodiga. Oportetque medicum corticem per os adhibere, quod ad exitum fere ſemper perduci poteſt. Si nauſeam vel vomitum moveret, apponendum eſt opium, vel aeger ſuperbibat hauſtum ſalinum adhuc effervеſcentem. Si alvum ſolverit, una adhibenda ſunt opium vel aſtringentia. Si velis corticem infantibus ſorberi, glycyrrhizae extractum adjiciendo, illis plerumque perſuadeas. Si autem non adducantur ut exhauriant, per anum ſummo cum fructu injiciendum multi arbitrantur. Fertur etiam ex cortice ad cutem applicata febres eſſe ſanatas; quatenus hoc febrium curationem reponere liceat, neſcio;

poſtponendum tamen, vel per os, vel per rectum, adhibendi modo plerique exiſtimant.

146. Experti novimus medicos clariſſimos, etiam corticis laudatores ſtrenuiſſimos, monuiſſe, ne in febribus cortex ingeratur, donec morbus jam per aliquod tempus duraverit. Tum equidem, quoad periculum ejus urgeat, ad corticem, veluti ad ſacram anchoram, confugiendam, ſtrenue hortantur. Omnes febrium ſtatus, qui corticis uſui obſtant, jam obſervavi; et his praeſto, mala ejus adhibitionem ſecutura, nullatenus dubito. Sed haec et his ſimilia, utcunque corticis vituperatoribus animadverſa, aut exiſtimata erunt, haud in ullo equidem ponam diſcrimine; illis ſtatibus (24.) enim abſentibus, febres ab initio tute et commode cortice curatum iri, una cum illuſtriſſimis medicis, quos enumeraſſe temporis nimium contereret, prorſus exiſtimo. Unum ſolum his adjiciendum eſt, nempe, quod cortex, ob qualitatem ſuam aſtringentem, catameniis inſtantibus, intuta habetur. Et licet menſtrualis fluxus uſum corticis, ſi febris periculum minetur, non prohibeat, ſed etiam poſtulet; attamen, ſub regulari fluxu, in febre periculi experte, lubenter manum ſuſpendimus, et pavori ſexus, quem adeo formoſum

eſſe,

*. Sydenham Op: p: 94. Boerhaave Aph: 767. Swiet comment, in aph: cit: Pringle on the Diseases of the army p: 204. Torti Ther: Spec: p: 97.

† Werlhof Obs: de febr: p: 32 & 97.

× Cleghorn in mild cases after evacuations trusts the cure to nature Minorca p: 205.

* Lind on the Bengal Fever: p: 60. Moncky on the dispeases of the West Indies §73. Clarke on the dispease of warm countries p: 145.

† on the climate & dispeases of Barbadoes p: 22.

* Dispeases of hot climates p: 312

§ Dispeases of the Army p: 204.

‖ Military hospitals t: 2, p: 88, 89.

eſſe, vel propitii vel irati dii voluerunt, miſericordia aequa concedimus ; neque remedia quantumcunque generoſa exhibemus, niſi gravis indicatio urgeat.

147. Vix attinet dicere, quod corticem in intermiſſionibus et remiſſionibus praecipue dare convenit. Poſteriores quod ſpectat, jam a multis annis, Morton, Torti, Werlhof, et aliis innotuit, quam ſit tutum et neceſſarium, per corticem remittentium plurium curationem moliri. Et porro compertiſſimum eſt, quod, ſi remiſſiones vix ullius momenti ſint, jam tum corticem poſtulari ; et imo etiam, ſi febres ſumma debilitate ſtipantur, et continuae fiunt, aegros, cortice omiſſa, in vitae diſcrimine verſari ; ex imbecillitate enim ſummum eſt periculum. At ne illud quidem, ab Hillary, Lind, Pringle, et D. Monro dictum, ratione omnino caret. Ubi enim cordis actio aucta aegrum, durante paroxyſmo, habet, tunc quidem cortex proficere nequit ; ſed paroxyſmum longiorem faciet, et inde brevius a ſequente excipiendum.

148. De modo corticem adhibendi, etiam in intermittentibus puris, ſub judice lis eſt. Tutiſſimum enim a pleriſque cenſetur, finito paro-

xyſmo,

xyſmo, incipere corticis uſum, et partitis vicibus illam ſic exhibere, ut debita ejus quantitas aſſumi poſſit, antequam ſequens expectetur paroxyſmus. Datur tamen praeſtantiae laus methodo, in qua ejus drach. v. ſeu iv. ſimul ingerantur; id enim valet ad ſequentem acceſſionem inhibendam, quod major quantitas, partitis vicibus data, praeſtare nequeat *. Hoc forte ſatisfaciet controverſiam adhuc ſub lite decernere. Dum enim prima in Europam deferretur cortex, dabant ſecundum praecepta ſchedulae Romanae tantum, quantum opus fuerit, una vice ſtatim ante acceſſionem; et quidem conſuetudo increbruit †. Alii autem plus valere corticem, ſtatim poſtquam febris diſceſſerit datam, exiſtimant ‡. Utramque experientia in partem advocatur.

* Werholſ, obſ. de febr. p. 172.

† Fraſſonius apud Torti, ther. ſpec. p. 3. Liſter mantiſſ. ad exerc. de hydrophob. p. m. 55. ſeq.; Doloeus encycl. med. p. 185.; Bartholinus, hiſt. anat. cent. 5. hiſt. 50.; Schelhammerus de meth. cur. febr. p. 142.; Cullen, firſt lines, ccxxxii. 4.; Saunders, red Peruvian bark, p. 57.

‡ Sydenham, epiſt. reſponſ. op. p. 302.; Torti ther. ſpec. l. 3. c. 3. p. 161.; Hoffmannus, op. t. 2. p. 16. § 1.; Caretheuſer, mat. med. t. 2. p. 541.; Cleg-

* Saunders Essay on the Red Per[illegible]

† London Med^l Journal t: 3, p: 43[illegible]

‡ ibid: p: 314.

§ Phil: Trans: t: 67, pars 2, p. 504.

vocatur. A neutra parte ſtamus; ſed de tempore in quo cortex ingerenda eſt, dicam ut ſentio. Non ſane intereſt quo tempore, ſed quantum temporis, fuerit. Quo enim celerius cortex ingeratur, eo magis effectus validiores erint.

149. Celſus venerabilis quondam dixerat, quod, ſi febris quievit, diu meminiſſe ejus diei, convenit; facile enim revertitur, niſi a ſano quoque aliquando timetur.* Et revera plane videtur, quod huic praecepto experientia tribuat. Et, licet in recidivis praecavendis, primum locum habeant victus vitaeque regimen; nihilominus multum quoque adjuvat cortex rite adhibita. Ratio, quam plurimi ſequuntur, eſt, febre fugata, quotidie drach. iii. vel iv. partitis vicibus convaleſcenti impertiri; ſed non ſolum ex ratiocinatione, ſed ex uſu, inanem operam navaſſe videntur. Nemo enim ignorat, quam ſaepe recidiva hoc nihil interdicente eveniunt. Et porro, ſi paroxyſmum quodam die expectarem,

Cleghorn, Minorca, p. 188.; Home, clin. exper. p. 1.; —— Saunders, l c. p. 58.

En quid agas? duplice in diverſum ſcinderis hamo,
Hunccine, an hunc ſequeris?—alternus oberres.

rem, anne hujuſmodi doſi avertendum credidiſſe licebit? Nequaquam. Nonne idem expectare ſapientis eſt, ſi cauſae, febrem reducendi ſufficientes, admotae fuerant? Nonne paroxyſmus ita ſecuturus, corticem aeque ac ullus alius, exegerit? Omnino certe. Medici igitur praeſtantiſſimi, hac ~~actione~~ ratione ſuſque deque habita, ad certiores et minus prodigas ſe receperunt.* Inter omnes autem corticem adhibendi ratio Culleni longe effulget. Ille quidem, aegro in integrum reſtituto, tempus acceſſionis primum omittit; ſed corticis quantitatem, acceſſioni occurrendi ſufficientem, ante acceſſionis ſecundae tempus, adhiberi jubet; proximo, acceſſiones duas praetermittit, at quinta corticem adhibendam monet; porro et iterum, tres acceſſiones praeterit, at ante octavam corticem iterat, &c.

150. Omnino ſapiens et cautus medicus duas adhuc res de corticis uſu cernit, quarum una in corticis conditione ponitur; cum perſuaſum ſit, nihil corticem, niſi quam vegetam et ſanam, aut optare aut expetere, oportere. At eheu! prae ſordida avaritia, quam ſaepe capſulae medicamentariorum cortice effoeta, inſipida, et putida, implentur. Altera res eſt, ut corticis ſpeciem ſeligas maxime efficacem. Cl. Arrat primus

ſpecies

* Sydenham Epist: respons: Op: p: 303. Werlhof: Obs: de febr: p: 173. Heister compend: Med: p: 29. Rosenstein dis of children p: 222.

* Phil: Trans: t: XL p: 81.

† Mem: Acad: Sc: a Paris An: 1738, p 228.

ſpecies diverſas innotuit. Et quatuor, nempe, rubram, flaveſcentem, involutam, et albidam, ſtatuit.* Ill. CONDAMINE ejuſmodi diſtinctionem egit.† Ab illis cortex albida fertur etiam ſpecie botanica a caeteris diſcrepare, et ex ſiccatione effoeta futiliſque fieri. Aliae autem non ſpecie botanica, ſed ſitu ſolo et curatione, diſcrepare, et merito forte, cenſentur. Cel. Arrat corticem involutam ob futilitatem relegat; et, licet quondam magna laude floreret, nunc tamen male auditur, et ſi ſapore licet judicare, cum optimo jure. Ex Arrat narratione in proclive erit judicare, corticem rubram a flaveſcente non, niſi modo quo exſiccata fuerat, diſcrepare. Facturuſne autem operae pretium ſim, ſi ſpecies diverſas omnino ſtabilierim, varietateſve omnes earumque rationes deprehenderim; nec ſatis ſcio; nec, ſi ſciam, dicere velim. Utcunque erit, juvabit tamen, inter eas efficaciorem, pro virili parte, et ipſum conſuluiſſe.

151. Non a ratione videtur abeſſe opinio, quam nuper protulit Cl. Saunders, nempe quod cortice rubra ſolummodo uſi erant antiquiores. Hincne autem illi concedere licet, corticem iſtam eſſe efficaciorem, quia antiquiores illam, ſummo cum fructu, parcius exhibebant? Non

deeſt

deest saltem quod huic opinioni objici possit. Antiquiores enim corticem adhibebant variis modis (107. 108. 148.), quos hodierni rejiciunt; et his forsitan eventus secundi, qui tum secuti fuerunt corticis usum, tribuendi sunt. Saunders attamen sententiae testimonium multi ex medicis Anglicis perhibent, et porro celeberrimi Camper experientia sententiam corroboratam invenimus. Contra autem Arrat et Ill. Hahn corticem rubram saepe adhibitam viderunt, neque effectus ejus praestantiores invenerunt. Testimonium tamen numeri gravitate in parte Saunders praeponderat; igitur adhuc ad illam judicium inclinari oportet; quanquam aliquid rerum novitati concedendum est.

152. CINCHONA CARIBAEA LIN. curate ab inclyto Wright depingitur, magnisque laudibus, ut remedium praestantissimum contra febres Jamaicae remittentes, effertur. Imo etiam haec magis est dulcis quam Cinchona officinalis, et tamen aeque amara et astringens; nec de testimonio tanti viri quodammodo dubito, quin in hac arbore inveniri possit febrifugum efficax et abundans.

Jam satis est; ne me Crispini scrinia lippi
Compilasse putes, verbum non amplius addam.

F I N I S.

